everY

成化十四年

番外篇

รัชศกเฉิงฮว่า ปีที่สิบสี่ ตอนพิเศษ

เมิ่งซีสือ 梦溪石 เขียน
เซียงเซียง แปล
เฮยจือมาหู 黑芝麻糊 ภาพ

คำนำ

'ถังฟั่น' และ 'สุยโจว' กลับมาตามเสียงเรียกร้องของทุกคนแล้วค่ะ กับรัชศกเฉิงฮว่าปีที่สิบสี่ ตอนพิเศษใหม่เอี่ยมที่นักเขียนเพิ่งแต่งขึ้น แน่นอนว่าเอเวอร์วายเราก็ไม่พลาดที่จะตามเก็บมาให้แฟนๆ รวมไว้ให้ครบถ้วนบริบูรณ์ที่นี่ที่เดียวค่ะ

เห็นเล่มบางๆ แบบนี้ แต่ความน่ารักของใต้เท้าถังใหญ่โตเท่าภูเขาเชียวค่ะ โดยตอนพิเศษในเล่มก็มีอยู่สองตอนด้วยกัน

ตอนแรกจะเป็นเรื่องราวก่อนเหตุการณ์ในเล่มหนึ่ง ถังฟั่นเพิ่งจะเป็นผู้พิพากษาศาลซุ่นเทียนได้ไม่นาน แต่นอกจากงานเอกสารก็มักมีเหตุให้ต้องวิ่งไปไขคดีอยู่เนืองๆ ซึ่งคดีบัณฑิตเสียชีวิตเป็นปริศนาก็คือหนึ่งในนั้น

ส่วนตอนพิเศษครึ่งหลังเป็นเหตุการณ์ในเล่มท้ายๆ ถังฟั่นได้เป็นมหาเสนาบดีแล้ว เขาถือโอกาสลาพักร้อนตอนเทศกาลชิงหมิง (เชงเม้ง) กลับไปเยี่ยมบ้านเกิดร่วมด้วยทีมองครักษ์เสื้อแพรซึ่งนำโดยสุยโจวเจ้าเก่าเจ้าเดิมคนนี้ เกิดเป็นการท่องเที่ยวแดนเจียงหนานแสนสนุกสนาน...รึเปล่านะ

ก็หวังว่ารัชศกฯ ตอนพิเศษเล่มนี้จะทำให้คุณๆ หายคิดถึง 'สุยถัง' ลงได้บ้าง และสร้างความสนุกสนานเพลิดเพลินเหมือนที่เป็นมา ขอให้อ่านให้สนุกนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย

ก่อนแรกพบ

"ตื่นเร็วเข้า เกิดเรื่องใหญ่แล้ว!"

หนึ่งประโยคฉุดดึงถังฟั่นกลับมาจากฝันนิทรา

เขาฝันว่าเบื้องหน้าตัวเองจัดวางอาหารว่างหนึ่งโต๊ะใหญ่ บะหมี่ไหมเงินโรยหน้าด้วยต้นหอมซอยสีเขียวสดใส น้ำฉ่ำๆ ของซี่โครงหมูผัดเปรี้ยวหวานอันยั่วยวนใจ หิวจนท้องร้องโครกคราก ไม่คำนึงว่าในมือปราศจากตะเกียบยื่นแขนไปคว้าหมับ มือซ้ายหยิบซี่โครงหมูหนึ่งชิ้น มือขวาคีบบะหมี่สีขาวจั๊วะหลายเส้น และไม่ลืมแลบลิ้นเลียน้ำแกงที่ติดบนนิ้วมือ

อีกแค่นิดเดียวเท่านั้น เขาพลันถูกเขย่าให้ตื่นเสียก่อน

ความฝันแหลกสลาย อาหารเลิศรสหนึ่งโต๊ะตีปีกพั่บๆ บินลับตาไป

ถังฟั่นถอนใจเฮือก ข้อศอกยันโต๊ะยืดตัวขึ้นมา

เมื่อวานมีงานราชการกองโต เขาอยู่ที่ศาลทั้งคืนถึงจัดการเอกสารไปได้กว่าครึ่ง กำลังคิดจะแอบงีบสักตื่น ทว่าความปรารถนาเล็กๆ เท่านี้ก็ยังมิอาจเป็นจริง

พันปินของศาลซุ่นเทียนเท้าโต๊ะหนังสือด้วยสองมือ ใบหน้าอวบอูมขนาดใหญ่ สองตาถลึงกว้างเท่าระฆังสำริด เล็กกว่าสิงโตหินหน้าประตูไม่เท่าไรใบหน้านั้นโน้มลงมาใกล้เรื่อยๆ พริบตาเดียวก็ประชิดใบหน้าถังฟั่น

"ลุกขึ้นเดี๋ยวนี้ มีคนตายแล้ว!"

"คดีที่มีคนตายก็เห็นออกบ่อยไม่ใช่หรือ" ถังฟั่นอ้าปากหาว หางตา

มีน้ำซึมเล็กน้อย "คำนับใต้เท้าผู้ว่าการ"

ตำแหน่งราชการของทั้งสองต่างกันลิบลับ แต่อยู่ในศาลแห่งเดียวกัน เงยหน้าไม่เห็น ก้มหน้าต้องเห็น ทั้งยังกราบอาจารย์คนเดียวกัน ยามอยู่ตามลำพัง จึงไม่มีพิธีรีตองมากนัก

มิหนำซ้ำตอนนี้สติครึ่งหนึ่งของถังฟั่นยังตกอยู่ในห้วงฝัน จึงไม่แจ่มชัดต่อสถานการณ์ใดๆ

"เอ้อ!"

พันปินร้อนใจจนกระทืบเท้า เกือบวิ่งไปเอาน้ำอ่างหนึ่งมาราดเขาให้ตื่น

"คราวนี้ไม่เหมือนกัน ผู้ตายเป็นบัณฑิตกั้งซื่อ! กั้งซื่อคนใหม่ที่เพิ่งสอบผ่านระดับฮุ่ยซื่อมาหมาดๆ"

การสอบฮุ่ยซื่อเพิ่งผ่านพ้น บัณฑิตกั้งซื่อที่ติดอันดับกำลังเตรียมตัวเข้าสอบระดับเตี้ยนซื่อ การสอบระดับเตี้ยนซื่อโดยพื้นฐานก็คือการคัดเลือกจ้วงหยวน ปั่งเหยี่ยน และทั่นฮวาจากอันดับรายชื่อของพวกบัณฑิตกั้งซื่อ ผู้ที่สามารถได้เป็นบัณฑิตกั้งซื่อนับจากหน้าสุดลงไปล้วนมีโอกาสเข้าสู่สภาขุนนางเป็นเสาหลักแห่งแผ่นดิน อนาคตสดใสไร้ขีดจำกัด

บัณฑิตกั้งซื่อเสียชีวิตคือเรื่องใหญ่ร้ายแรง

อาการง่วงเหงาหาวนอนของถังฟั่นพลันหายไปกว่าครึ่ง

"โรคปัจจุบันทันด่วน?"

"ตกตึกตาย!"

"ร่วมฉลองกับสหายร่วมสอบ เมาหัวทิ่มลงมา?"

"ผู้ตายดื่มสุราก่อนเสียชีวิตก็จริง แต่มีเรื่องโต้เถียงกับสหายถึงขั้นลงไม้ลงมือ มีพยานรู้เห็นไม่น้อย ต่อมาทั้งคู่ถูกจับแยกออกไปคนละทาง ตอนเที่ยงคืนคนส่วนใหญ่ล้วนเมาคว่ำไปแล้ว จึงไม่มีใครสนใจผู้ตายอีก เช้าวันรุ่งขึ้นมีคนพบว่าผู้ตายตกลงมาจากชั้นสาม กะโหลกแตกเลือดไหลนองบนตัวยังมีมีดสั้นปักคาอยู่เล่มหนึ่ง"

ได้ฟังพันปินเล่าถึงตรงนี้ ถังฟั่นก็ถอนใจเฮือกหนึ่ง

"เป็นคดีร้ายแรงจริงๆ เรื่องนี้ต้องรายงานต่อเบื้องบน พวกเราศาลซุ่นเทียนคงไม่มีสิทธิ์ไปก้าวก่ายกระมัง"

พันปินหัวเราะขึ้น "ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ดีสิ ปัญหามันอยู่ตรงนี้เอง ในวังมีราชโองการให้ศาลซุ่นเทียนสืบหาข้อเท็จจริงของคดีนี้ จับตัวฆาตกรให้ได้ก่อนการสอบระดับเตี้ยนซื่อ จะปล่อยให้คนร้ายลอยนวลเหนือกฎหมายไม่ได้เป็นอันขาด"

เวลานี้ห่างจากการสอบระดับเตี้ยนซื่อราวครึ่งเดือน หากฆาตกรแฝงตัวอยู่ในหมู่บัณฑิตกั้งซื่อกลุ่มนั้น จักรพรรดิกับพวกเก๋อเหล่าในสภาขุนนางไม่มีทางยินยอมให้คนร้ายเข้าร่วมการสอบระดับเตี้ยนซื่อแน่นอน และหากสืบหาฆาตกรไม่พบ บัณฑิตกั้งซื่อทั้งหมดในที่เกิดเหตุก็ต้องกลายเป็นผู้ต้องสงสัย เกรงว่าเรื่องนี้จะส่งผลกระทบเป็นวงกว้างกว่าเดิม

ถังฟั่นขมวดคิ้ว "ไม่ถูกกระมัง คดีใหญ่ระดับนี้ เหตุใดกรมอาญาไม่รับช่วงต่อ กลับให้พวกเราศาลซุ่นเทียนมาดูแล"

สีหน้าของพันปินขมขื่นยิ่งกว่าดื่มน้ำมะระ "เพราะถ้ากรมอาญาไขคดีไม่ได้ พวกเขาก็ต้องแบกหม้อดำ ตอนนี้หม้อดำมีพวกเรามาแบก พวกเขาก็ต้องรีบสลัดมือเป็นธรรมดา แค่นี้เจ้ายังไม่เข้าใจอีกหรือ"

ศาลซุ่นเทียนแบกหม้อดำ หนังหน้าไฟก็คือผู้ว่าการศาลซุ่นเทียนศิษย์พี่พัน พันปิน

ถังฟั่นเอ่ยด้วยน้ำเสียงเห็นใจ "ศิษย์พี่นี่ลำบากจริงๆ"

พันปินโอดครวญ "แล้วเจ้ายังไม่รีบไปดูศพ คลี่คลายคดีอีกเล่า..."

คำว่า 'เล่า' ที่ลากเสียงยาวเหยียดนี้พาเอาความร้อนรุ่มดังไฟสุมในอกพ่นพรวดออกมาด้วย

ถังฟั่นไม่ได้หลับตลอดคืน แต่เพราะคดีนี้สำคัญใหญ่หลวง เขาจึงได้แต่ขยี้ตาแล้วก้าวยาวๆ ตามพันปินไปที่หน้าศาล

ผู้ตายซ่งเหวินเซวียนติดอันดับสี่สิบหกของการสอบฮุ่ยซื่อครั้งนี้ หากไม่มีอันใดผิดพลาดการสอบเตี้ยนซื่อที่จะจัดขึ้นในไม่ช้าเขาน่าจะมีชื่อติดเป็นบัณฑิตเอกขั้นสองขึ้นไป จากนั้นถูกส่งไปรับราชการตามเมืองต่างๆ หากเขา

ไม่มีผลงานโดดเด่น แต่ไร้ความผิดฉกรรจ์ ตอนเกษียณก็จะได้ขึ้นเป็นขุนนางขั้นสี่ขั้นห้าไม่น่ามีปัญหา แต่หากเขาแสดงผลงานเข้าตา ก้าวถึงจุดสูงสุดอาจได้เป็นข้าหลวงตรวจการระดับมณฑล หรือโยกย้ายมาเป็นเจ้ากรมใดเจ้ากรมหนึ่งในเมืองหลวง

สรุปแล้วนี่คือคนหนุ่มที่มีอนาคตกว้างไกลคนหนึ่งและเป็นเสาหลักแห่งแผ่นดินในภายภาคหน้า

ตอนนี้เกิดคดีขึ้นผู้คนทั่วเมืองหลวงและพวกบัณฑิตที่เข้าร่วมการสอบรอบนี้ล้วนจับจ้องมองมาเป็นตาเดียว ปิดอย่างไรก็ปิดไม่มิด ถ้าไม่รีบไขคดีโดยด่วนบารมีอำนาจของราชสำนักจะถูกทำให้ด่างพร้อย มีผลให้เหล่าบัณฑิตทั้งหลายเกิดความไม่พอใจ อย่าเห็นว่าโอรสสวรรค์องค์ปัจจุบันไม่ค่อยใส่ใจราชกิจ เรื่องใหญ่ขนาดนี้ถ้าเบื้องล่างจัดการไม่ดี เบื้องบนบันดาลโทสะลงมาถึงเวลาต้องมีคนกลุ่มใหญ่พลอยติดร่างแหไปด้วย

สำนักศาลยุติธรรม กรมอาญา ใครก็ไม่อยากแบกหม้อดำใบนี้ พันปินอับจนหนทาง ถูกบีบให้แบกรับหม้อดำ ได้แต่โยนทั้งหมดให้ถังฟั่น ด้วยหวังว่าสมองของศิษย์น้องเล็กคนนี้จะปราดเปรื่องเฉกเช่นที่ผ่านมา

เจ้าหน้าที่ชันสูตรกำลังตรวจดูศพ

ซ่งเหวินเซวียนนอนอยู่บนพื้น มีดสั้นยังเสียบคาอยู่กลางอก รอบๆ ลำตัวมีคราบเลือดแห้งกรัง

คนที่เมื่อคืนยังกระโดดโลดเต้น บัดนี้เปลี่ยนเป็นศพศพหนึ่ง

เจ้าหน้าที่ชันสูตรประจำศาลซุ่นเทียนกำลังสาธยายสภาพของศพโดยละเอียด

"เรียนท่านผู้ว่าการและใต้เท้าทุกท่าน ผลการชันสูตรเบื้องต้น ผู้ตายมีบาดแผลทั้งสิ้นสามแห่ง

กะโหลกศีรษะแหลกเละ เป็นเหตุให้ถึงแก่ชีวิต

หน้าอกถูกแทงด้วยมีดสั้น มีดแทงลึกสองชุ่นเศษ เป็นเหตุให้ถึงแก่ชีวิต

ต้นขาขวากระดูกหัก ไม่ใช่เหตุให้ถึงแก่ชีวิต"

พันปินขมวดคิ้ว

"ไยมีบาดแผลถึงแก่ชีวิตสองแห่ง"

เจ้าหน้าที่ชันสูตรกล่าวว่า "กะโหลกแตกและกระดูกหักล้วนเกิดจากการตกตึก ตอนนี้ผู้น้อยยังไม่อาจระบุได้ว่าผู้ตายโดนแทงก่อนถึงตกตึกหรือตกตึกก่อนถึงโดนแทง"

พันปีนเกือบโพล่งถามไปว่ามีอะไรแตกต่าง แต่เขากลับฉุกคิดขึ้นได้เอง

ลำดับก่อนหลังของบาดแผลสองแห่งคือตัวแปรสำคัญในการชี้ตัวฆาตกรของคดีนี้

ยิ่งรีบเร่งยิ่งไปไม่ถึง

พันปีนเตือนตัวเองในใจ สะกดความร้อนรุ่มลง

เขาเลื่อนสายตามาที่ถังฟั่น ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าคาดหวัง

ถังฟั่นถอนใจ "เรื่องนี้ต้องเริ่มสืบตั้งแต่ต้น อีกเดี๋ยวผู้น้อยจะไปตรวจดูที่เกิดเหตุก่อน"

พันปีนอยากจะปิดคดีนี้ให้ได้ในวันเดียวใจจะขาด แต่เขาก็ทราบว่าเป็นไปไม่ได้ จึงได้แต่สูดหายใจเข้าลึกๆ

"เจ้าไปเถอะ ถ้าต้องการคนช่วยก็บอก พวกพยานและผู้ต้องสงสัยล้วนนำตัวกลับมารอฟังคำสั่งให้หมด ข้าเปิดศาลไต่สวนได้ทุกเมื่อ"

มีประโยคนี้ของผู้ว่าการศาลซุ่นเทียน การทำงานย่อมสะดวกรวดเร็วขึ้นเป็นกอง

ถังฟั่นกินเต้าฮวยชามหนึ่งอย่างรีบร้อน จากนั้นนำกำลังคนรุดหน้าสู่ที่เกิดเหตุ

สถานที่เกิดเหตุ...หอลิ่วเหอ

ที่นี่เป็นเหลาสุราแห่งหนึ่ง

มันไม่นับว่ามีชื่อในเมืองหลวง แต่โดดเด่นที่ราคาย่อมเยา สุราอาหารรสชาติถูกปาก ปราชญ์บัณฑิตทั้งหลายต่างนิยมมาเสพสำราญที่นี่ โดยเฉพาะช่วงการสอบระดับเตี้ยนซื่อที่ทุกสามปีมีหนึ่งหน ที่นี่นับเป็นแหล่งชุมนุมปัญญาชน บรรยากาศครึกครื้นรื่นเริงยิ่ง

เจ้าของร้านหัวใส ทุกครั้งที่มีบัณฑิตมาเยือนไม่สนว่าลือนามหรือไม่ล้วนให้พวกเขาตวัดพู่กันฝากฝีไม้ลายมือเอาไว้ นานวันเข้าจึงมีชื่อเสียงขึ้นมา

เวลานี้เกิดคดีความ ทั้งข้างในข้างนอกล้วนถูกทหารเฝ้าระวังแน่นหนา ไม่ต้องพูดถึงแขกเหรื่อ กระทั่งพวกเด็กรับใช้ที่วิ่งส่งอาหารในร้านยังถูกตะเพิดออกไป

เหลือแค่ผู้ดูแลร้านคนหนึ่ง ผู้คนเรียกขานว่าเหอซู เป็นคนแรกที่มาถึงสถานที่เกิดเหตุและพบศพของซ่งเหวินเชวียน

"ตอนเจ้าพบศพซ่งเหวินเชวียน เขาอยู่ในสภาพใด"

คนที่ถังฟั่นสอบถามก็คือเหอซูผู้ดูแลร้าน

ผู้ดูแลร้านรีบตอบ "แขนขาแนบพื้น หน้าคว่ำลง เลือดไหลนอง"

"ตอนนั้นยังมีใครอีก ตรงชั้นสามที่เขาตกลงมามีคนอยู่หรือไม่" ถังฟั่นซักต่อ

"มีขอรับ ตอนนั้นมีหกเจ็ดคนดื่มสุราอยู่ ล้วนเป็นบัณฑิตที่เข้าสอบรอบนี้ บางคนสอบติด บางคนสอบตก ทั้งสมหวังทั้งผิดหวังล้วนนั่งรวมกัน สุราเวียนผ่านสามรอบก็เริ่มพร่ำเพ้อรำพัน ตอนข้าน้อยขึ้นไปส่งอาหารพอดีได้ยินบัณฑิตคนหนึ่งตะคอกใส่บัณฑิตซ่งทำนองว่าอย่านึกว่าตัวเองเก่งกล้าสามารถที่สอบติดก็เพราะโชคดีเท่านั้นเอง บัณฑิตซ่งโมโหขึ้นมาจึงทุ่มเถียงกับพวกเขา"

"เดี๋ยว!" ถังฟั่นขัดจังหวะ "ตอนแรกเจ้าบอกบัณฑิตคนหนึ่ง ตอนหลังทำไมเปลี่ยนเป็นพวกเขาแล้ว"

ผู้ดูแลร้านกล่าวว่า "ขอรับๆ เดิมทีคือหนึ่งคน แต่ต่อมามีปากเสียงกันก็เปลี่ยนเป็นสองสามคนรุมบัณฑิตซ่งคนเดียว"

"หมายความว่าซ่งเหวินเชวียนอัธยาศัยไม่ดีเท่าไร?" ถังฟั่นถาม

"เรื่องนั้นข้าน้อยก็ไม่ทราบเช่นกัน" ผู้ดูแลร้านยิ้มเจื่อน

"เจ้าเล่าต่อ" ถังฟั่นบอก

"ตอนนั้นข้าน้อยยืนอยู่ครู่หนึ่ง บัณฑิตซ่งเถียงสู้ไม่ได้ แต่ใช่ว่าไม่มีคนช่วยเขาเลย สองฝ่ายจึงถูกจับแยก ต่อมาร่ำสุราร่ายกวี ไม่มีอะไรผิดปกติจนกระทั่งประมาณยามห้า* ได้ยินเสียงโครมครามบนตึก พอวิ่งขึ้นไปดูถึงพบว่า

* ชาวจีนสมัยโบราณแบ่งเวลาตอนกลางคืนออกเป็นห้ายาม โดยยามหนึ่ง (ยามซวี) เริ่มเวลา 19.00 น. ถึง 20.59 น. ยามห้ามีชื่อเรียกว่ายามอิ๋น คือช่วงเวลา 03.00 น. ถึง 04.59 น.

บัณฑิตซ่งเขา...ตกตึกแล้ว"

"ตอนนั้นบนตึกมีใครที่สติแจ่มใสบ้าง" ถังฟ่านถาม

"ตอนนั้นข้าน้อยตกใจสุดขีด ส่งเสียงร้องดังลั่น มีคนวิ่งมาไม่น้อย คนบนตึกก็สะดุ้งตื่นเพราะเสียงข้าน้อย ถลันมาเกาะราวกั้นก้มมองข้างล่าง ข้าน้อยเองก็ไม่รู้ว่าตอนเกิดเรื่องบนชั้นสามมีใครสติแจ่มใส มีใครเมาแล้วบ้าง"

ซักถามผู้ดูแลร้านเสร็จเรียบร้อยถังฟ่านก็ตรงขึ้นชั้นสามทันที

คำให้การของพยานถือเป็นเพียงหลักฐานประกอบเท่านั้น เขาเตรียมใช้ลูกตาของตัวเองมาค้นหาเบาะแสเงื่อนงำ

ผู้ตายตกจากชั้นสามลงมา ตอนยังมีชีวิตก็ดื่มสุราอยู่ที่ชั้นสาม ชั้นหนึ่งกับชั้นสองสามารถละไปได้ ชั้นสามเละเทะระเนระนาด ข้าวของกลาดเกลื่อน จอกสุราแตกกระจาย อาหารเย็นชืด ทุกสิ่งถูกรักษาไว้ในสภาพเดิมเหมือนเมื่อตอนก่อนซ่งเหวินเชวียนเสียชีวิต

ผู้ดูแลร้านตามติดด้านหลัง ชี้บอกทางถังฟ่าน

"ตรงนั้นขอรับ ตำแหน่งที่อยู่ชิดข้างผนังคือที่นั่งของบัณฑิตซ่ง! ตอนนั้นบนชั้นสามมีคนไม่มาก พวกเขาจึงเหมาทั้งชั้น บัณฑิตซ่งกับอีกคนหนึ่งนั่งคนละโต๊ะต่างฝ่ายต่างเดินไปมาหากัน ถกกลอน วิพากษ์ปรัชญาอย่างอิสระตามแต่ใจบัณฑิตส่วนใหญ่ชมชอบเช่นนี้"

ถังฟ่านเดินดูทั่วๆ บางครั้งนั่งยองๆ ลงไปตรวจดูรอยเท้า บางครั้งก้มเอวพินิจร่องรอยบนราวกั้น ก่อนไปพลิกดูสุราอาหารของแต่ละโต๊ะ

เวลานี้ผ่านมาหนึ่งคืนแล้ว อาหารและสุราผสมปนเป กลิ่นจึงไม่น่าพิสมัยเท่าไร ผู้ดูแลร้านยืนอยู่อึดใจก็ต้องยกมือบีบจมูก หากถังฟ่านกลับยังไม่รู้สึกรู้สาตรวจดูอยู่เกือบครึ่งชั่วยามค่อยลุกขึ้น หันมาบอกเหล่าหวังเจ้าหน้าที่ศาล "เรียบร้อยแล้ว กลับเถอะ"

เหล่าหวังงุนงง "จะกลับแล้ว?"

"หรือเจ้าอยากพักแรมที่นี่?" ถังฟ่านแปลกใจ

"ไม่ใช่ขอรับ ผู้น้อยหมายถึงว่าพวกเราจะกลับศาลเดี๋ยวนี้เลยหรือ ท่านหาตัวฆาตกรได้แล้ว?" เหล่าหวังส่ายหน้าพลางกล่าว

ถังฟั่นหลุดขำ "เจ้าเห็นข้าเป็นเทพเซียนหรือไร ถึงจะสืบหาตัวฆาตกรได้ในเวลาไม่ถึงครึ่งชั่วยาม แต่ก็ค้นพบเบาะแสบางอย่างจริง ทว่าข้ายังต้องสอบถามเพิ่มเติม สิ่งที่อยากรู้ล้วนอยู่ที่ศาลซุ่นเทียนแล้ว ไปเถอะ"

พันปีนร้อนใจอยากปิดคดี เพียงพุ่งความสนใจไปที่ตัวคดี

แต่ถังฟั่นต่างกัน เขาต้องการรู้เรื่องชีวิตประจำวันของซ่งเหวินเซวียนรวมถึงการคบหาสมาคมกับผู้อื่น ยิ่งละเอียดเท่าไรยิ่งดี

เรื่องบางเรื่องใช่ว่าจะค้นหาคำตอบได้ในเวลาชั่วครู่ชั่วยาม พันปีนจำเป็นต้องใช้เส้นสายในทุกวงการของตัวเองมาช่วยเหลือ ลำบากลำบนอยู่นานสุดท้ายก็วกมาที่องครักษ์เสื้อแพร

"นี่เป็นกองปราบฝ่ายเหนือส่งมา?"

แลเห็นผู้มาพันปีนรู้สึกอกสั่นขวัญผวาอยู่บ้าง

"ขอรับ นี่เป็นผู้บัญชาการสุยแห่งกองปราบฝ่ายเหนือสั่งให้บริวารนำมาส่ง"

ผู้มาวางม้วนเอกสารราชการลงก็จากไป ไม่ยอมอยู่ต่อแม้แต่อึดใจ

พันปีนก็ไม่กล้าเหนี่ยวรั้ง

อาจารย์ของเขาใจซื่อมือสะอาด ไม่คบหาสมาคมกับพวกองครักษ์เสื้อแพรเด็ดขาด ก็ไม่ทราบว่าในหมู่มิตรสหายของตนเหล่านั้นมีใครไปสานสัมพันธ์กับพวกองครักษ์เสื้อแพร ทางนั้นจึงส่งเอกสารม้วนนี้มาให้เขา

พันปีนไม่กล้าวิเคราะห์ลงลึก เพียงเผยรอยยิ้มขึ้นเหมือนปวดฟันขณะบอกถังฟั่นว่า "เพื่อเรื่องที่เจ้าขอ คราวนี้ข้าถึงกับต้องเดิมพันด้วยหนังหน้าเหี่ยวย่นกับหมวกประจำตำแหน่งของตัวเอง พรุ่งนี้ยังไม่รู้ว่าจะมีขุนนางทัดทานไปยื่นฎีกาฟ้องร้องว่าข้าคบหาใกล้ชิดกับพวกองครักษ์เสื้อแพรหรือไม่"

ถังฟั่นยิ้มพลางกล่าว "ใต้เท้าโปรดวางใจ ถ้าสามารถคลี่คลายคดีได้ใครก็ครหาอันใดมิได้"

เขาคลี่กางม้วนเอกสาร ในนั้นบรรยายถึงประวัติของซ่งเหวินเซวียนอย่างละเอียด ช่วยประหยัดเวลาสืบสวนของพวกเขาได้พอสมควร

พันปีนยังมิวายฉงนใจ ยิ่งดูยิ่งขวัญผวา "หรือจะเป็นอย่างที่ข้างนอกเล่าลือกัน องครักษ์เสื้อแพรจับตาดูความเคลื่อนไหวของทุกคนในเมืองหลวง

เช่นนี้ไยมิใช่เรื่องใหญ่เรื่องเล็กล้วนอยู่ในอุ้งมือ"

ถังฟั่นสั่นหน้า นึกในใจว่านี่เป็นใต้เท้าผู้ว่าการคิดไปเอง ตระหนกตื่นตูมเกินกว่าเหตุ

"ท่านอย่าลืมว่าคดีของซ่งเหวินเซวียนเพิ่งเกิดขึ้นหมาดๆ ราชสำนักค่อนข้างให้ความสำคัญ แม้แต่โอรสสวรรค์ยังตรัสถึง สถานการณ์เช่นนี้องครักษ์เสื้อแพรย่อมต้องเตรียมพร้อมเต็มที่ การที่ตรวจสอบประวัติความเป็นมาของซ่งเหวินเซวียนจนถึงบรรพบุรุษอย่างละเอียดยิบจึงไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร"

พันปินเท้าคาง "ถูกของเจ้า ข้าลืมไปจริงๆ"

ถังฟั่นม้วนเอกสารเก็บ รู้สึกว่าสภาพครอบครัวของซ่งเหวินเซวียนผู้นี้เหมือนจะซับซ้อนไม่ธรรมดา

"ซ่งเหวินเซวียนถือกำเนิดในตระกูลใหญ่ บรรพชนเคยรับราชการ แม้ตำแหน่งไม่ใหญ่โต แต่ก็นับเป็นตระกูลผู้มีการศึกษา เสียดายเมื่อมาถึงรุ่นเขากลับตกต่ำสุดขีด เพื่อเล่าเรียนเขียนอ่านถึงกับขายสมบัติในบ้าน ทั้งยังตบแต่งบุตรสาวพ่อค้าเป็นภรรยา

มิคาดผ่านไปไม่กี่ปีบ้านภรรยาล้มละลาย พ่อตาแม่ยายของซ่งเหวินเซวียนทยอยล่วงลับ ภรรยาของซ่งเหวินเซวียนก็เป็นโรคทางตา กลายเป็นคนตาบอดตั้งแต่นั้นมา"

ฟังถึงตรงนี้พันปินจุปากสองที

"ซ่งเหวินเซวียนคนนี้ยังนับว่ามีคุณธรรม ภรรยาตาบอด บ้านภรรยาล้มละลาย แต่เขาก็ยังรักเดียวใจเดียว ไม่หย่าขาดจากนางและไม่ยอมแต่งอนุ"

"ใต้เท้าโปรดฟังต่อไปก่อน"

ถังฟั่นระบายยิ้ม จากนั้นพูดต่อ

"สกุลซ่งฐานะไม่สู้ดี ที่ผ่านมาล้วนเป็นภรรยานำสินเดิมออกมาเป็นค่าเล่าเรียนของซ่งเหวินเซวียนตลอดสิบปี ต่อมาเมื่อมาถึงเมืองหลวงจนกระทั่งสอบผ่านได้เป็นบัณฑิตกังซื่อ ในคืนก่อนสอบฮุ่ยซื่อนั้นเอง คนเก่าคนแก่ในบ้านเดินทางแรมไกลมาส่งข่าวว่าภรรยาเขาเจ็บหนักถึงแก่ชีวิตแล้ว ซ่งเหวินเซวียนได้ยินเข้าก็ล้มป่วยเกือบไม่ได้ไปเข้าสอบ สุดท้ายก็ฝืนสังขาร

ไปสอบทั้งที่ยังป่วยอยู่ ตอนนั้นผู้คุมสอบยังนึกว่าเขาคงทานทนไม่ไหว ที่ไหนได้ซ่งเหวินเชวียนไม่เพียงยืนหยัดมาได้ ซ้ำยังติดอันดับด้วย"

พันปินส่ายหน้ารำพึง "น่าเสียดายจริงๆ ภรรยาเขาไม่มีบุญได้เห็น"

แต่ถังฟั่นมิได้สะเทือนใจ กลับกล่าวว่า "ตรงนี้มีปัญหา"

"ปัญหาอะไร" พันปินถาม

"ใต้เท้า สมมติท่านเร่งรุดมาเข้าร่วมการสอบในเมืองหลวง หนทางแรมไกลเป็นพันลี้ ภรรยาที่บ้านเจ็บหนักถึงแก่ชีวิตคนในบ้านท่านจะทำอย่างไร จะส่งบ่าวในบ้านมาเมืองหลวงเพื่อแจ้งท่านโดยเฉพาะหรือไม่"

พันปินโพล่งโดยไม่ต้องขบคิด "ไม่ทำเช่นนั้นแน่นอน ข้ากำลังจะเข้าสอบ หากทางบ้านประสบเหตุร้ายแรง คนในบ้านย่อมต้องปิดข่าวจนกว่าข้าจะสอบเสร็จค่อยแจ้งให้ข้ารู้"

เขาพลันแจ่มแจ้งในความหมายของถังฟั่น "เจ้าหมายความว่าถ้าเป็นคนของสกุลซ่งคงไม่มีทางส่งบ่าวรับใช้คนหนึ่งเดินทางรอนแรมมาแจ้งข่าวการตายของเฮ่อซื่อภรรยาซ่งเหวินเชวียนถึงเมืองหลวง เพิ่มความทุกข์ให้เขาทำให้เขาว้าวุ่นใจ ใช่หรือไม่"

ถังฟั่นพยักหน้า "ในสถานการณ์ปกติไม่มีทางเป็นไปได้"

"ซ่งเหวินเชวียนไม่ใช่ลูกภรรยาเอก แม่ใหญ่ไม่อยากให้เขาสอบติด?" พันปินตั้งข้อสงสัย

"ไม่ ซ่งเหวินเชวียนเป็นลูกภรรยาเอกและเป็นลูกคนเดียวด้วย"

"เช่นนั้นก็ไม่สมเหตุสมผลแล้ว"

"จากที่องครักษ์เสื้อแพรบันทึกไว้ในเอกสาร เฉียนซื่อมารดาของซ่งเหวินเชวียนไม่ชอบหน้าเฮ่อซื่อลูกสะใภ้เท่าไร ตอนซ่งเหวินเชวียนไม่อยู่บ้านมักพูดจากระทบกระเทียบ เพื่อนบ้านต่างรู้กันทั่วว่าเฉียนซื่อรังเกียจลูกสะใภ้ถึงขั้นเคยคิดจะให้ซ่งเหวินเชวียนหย่ากับภรรยา"

"เฮ่อซื่อตาบอดและยังไร้บุตรธิดา ถือเป็นเหตุให้สามีหย่าขาดได้ตามกฎเจ็ดออก เพียงแต่บิดามารดาของนางล้วนถึงแก่กรรม ไม่มีบ้านเดิมให้กลับนี่ก็อยู่ในกฎสามไม่ไป หากหย่ากับนางจะทำให้ชื่อเสียงเสื่อมเสียได้ง่าย

ยิ่งไปกว่านั้นซ่งเหวินเซวียนเป็นผู้มีการศึกษา วันหน้ารับราชการเรื่องชื่อเสียงสำคัญมาก เฉียนซื่อแค่ให้ลูกชายแต่งอนุก็สิ้นเรื่อง ไยต้องหย่าภรรยาด้วย"

"สมมติว่าจังหวะนี้แถวนั้นมีอีกครอบครัวหนึ่ง ฐานะร่ำรวย แต่ละรุ่นล้วนเป็นปัญญาชน และเผอิญถูกใจซ่งเหวินเซวียน ใคร่จะให้ธิดาคนโตบ้านนั้นแต่งมาเป็นจี้ซื่อของเขาเล่า"

"จี้ซื่อ? เฮ่อซื่อยังไม่ตาย ไหนเลยแต่งภรรยาใหม่ได้"

"เช่นนั้นก็ต้องภาวนาให้ตายเร็วๆ ถึงจะเป็นจี้ซื่อได้"

พันปินชะงักงัน "พวกนี้เป็นเรื่องภายในสกุลซ่ง เกี่ยวข้องกับคดีนี้ตรงไหน"

ถังฟั่นไม่ตอบ กลับหันไปถามเหล่าหวังเจ้าหน้าที่ศาล

"คนที่สกุลซ่งสั่งให้นำจดหมายมาส่งซ่งเหวินเซวียนตอนนี้เจอตัวหรือยัง"

"เจอแล้วขอรับ เขาออกจากเมืองหลวงไม่นาน เพิ่งถึงเมืองเป่าติ้งก็ถูกคนขององครักษ์เสื้อแพรในเมืองนั้นจับตัวส่งกลับมาเรียบร้อยแล้ว"

ถังฟั่นบอกกับพันปินว่า "ใต้เท้า คดีนี้ข้าพอทราบเงื่อนงำบ้างแล้ว แต่ยังต้องซักถามคนที่เกี่ยวข้องเพื่อความแน่ใจอีกเล็กน้อย ใต้เท้ามิสู้รุดไปชมดูพร้อมกับข้า"

พันปินย่อมไม่ปฏิเสธ

เปิดศาลพิจารณาคดี

ในศาลมีคนจำนวนหนึ่ง

ผู้ตาย ซ่งเหวินเซวียน

บ่าวรับใช้ของสกุลซ่งที่นำจดหมายมาส่ง

ผู้ต้องสงสัย ไฉเฮ่าหราน หลี่ซิงปัง โจวจื้อ

สามคนนี้คือบัณฑิตซึ่งอยู่ในที่เกิดเหตุวันนั้น มีดสั้นบนร่างซ่งเหวินเซวียนเคยวางอยู่บนโต๊ะของไฉเฮ่าหราน และในบรรดาคนที่มีปากเสียงกับซ่งเหวินเซวียนยังมีหลี่ซิงปังกับโจวจื้อ

นอกจากนั้นก็มีพันปินผู้ว่าการศาลซุ่นเทียน ถังฟั่นผู้พิพากษา และเสมียนศาล รวมทั้งเจ้าหน้าที่ศาลอีกจำนวนหนึ่ง

สายตาของถังฟั่นกวาดผ่านใบหน้าฝูงชน

แต่ละคนมีสีหน้าผิดแผกกันไป

บ้างตื่นกลัว บ้างเศร้าโศกสับสน และยังมีที่ปราศจากลมหายใจพูดไม่ได้แล้ว

คนตายไม่อาจพูดจา แต่บนศพกลับมีถ้อยคำไร้เสียงทั่วร่าง

ถังฟั่นเริ่มไต่สวนไฉเฮ่าหรานเป็นรายแรก

"เท่าที่ข้ารู้ ปกติซ่งเหวินเซวียนเป็นคนสมถะไม่ชอบโอ้อวด พวกเจ้าเกิดการโต้เถียงกับเขาด้วยสาเหตุใด"

ไฉเฮ่าหรานกล่าวตะกุกตะกัก "ปกติพวกเรากับซ่งเหวินเซวียนไม่ได้ไปมาหาสู่กันมากนัก วันนั้นหลังประกาศผลสอบ เขาติดอันดับ พวกเราสามคนกลับสอบตกจึงรู้สึกฉุนเฉียว แต่ก็ไม่มีทางไปหาเรื่องบัณฑิตซ่งเพราะเหตุนี้เด็ดขาด อีกอย่างต่อไปซ่งเหวินเซวียนได้เป็นขุนนาง พวกเรายังต้องให้ความเคารพนับถือ แล้วอยู่ดีๆ จะไปล่วงเกินเขาได้อย่างไร"

พันปีนตบค้อนเบิกศาลคราหนึ่ง

"ไม่ต้องบ่นพล่าม รีบเข้าประเด็นเสียที!"

ในสายตาถังฟั่นข้อมูลที่ไฉเฮ่าหรานเปิดเผยออกมานี้มีความสำคัญเช่นกัน

เพราะขณะที่ไฉเฮ่าหรานพูดบัณฑิตอีกสองคนปราศจากท่าทีผิดสังเกต ทั้งมิได้เสนอความเห็นทักท้วง นี่บ่งชัดว่าคำพูดของไฉเฮ่าหรานไม่เท็จ โดยพื้นฐานตรงกับความเป็นจริง

"วันนั้นพวกเราดื่มสุราด้วยกันที่หอลิ่วเหอ หลังเวียนดื่มสุราครบสามรอบซ่งเหวินเซวียนที่ปกติเป็นคนสงบเสงี่ยมจู่ๆ ก็เอะอะเสียงดังขึ้นมา ไม่เพียงเสนอให้ประชันแต่งกลอน ยังบอกว่า...บอกว่าพวกเราสามคนความรู้ตื้นเขินที่สอบไม่ติดนั้นแน่นอนอยู่แล้ว ต่อให้หลังจากนี้สามปีหรือหกปีมาสอบอีกก็ใช่ว่าจะติดอันดับ มิสู้กลับบ้านไปทำไร่ไถนา มีลูกสักคนแล้วส่งเสียเขาเล่าเรียนจะดีกว่า! พวกเราฟังแล้วอดโมโหไม่ได้จึงโต้เถียงกัน"

พันปีนมองไปที่หลี่ซิงปังกับโจวจื้อ "มีเรื่องเช่นนี้จริง?"

ทั้งสองคนผงกศีรษะทันที "ใช่ขอรับใต้เท้า วันนั้นซ่งเหวินเซวียนเอะอะ

เสียงดังจริง ผิดจากวันอื่นราวคนละคน"

พันปินถามอีก "แล้วเรื่องมีดสั้นกับตกตึกมันอย่างไรกันแน่"

ไฉเฮ่าหรานตอบว่า "หลังจากโต้เถียงกันซ่งเหวินเซวียนก็คิดจะลงไม้ลงมือ ตอนนั้นเขาวิ่งมาที่โต๊ะพวกเรา คว้ามีดสั้นที่ใช้หั่นเนื้อบนโต๊ะแล้วกวัดแกว่งมาทางพวกเรา คนอื่นๆ ต่างมึนเมาไม่ทันตั้งตัว ข้าจึงเสี่ยงตายพุ่งเข้าไปแย่งมีดจากเขา มิคาดจังหวะนั้นเอง...จังหวะนั้นเอง..."

"พูดต่อไป!" พันปินตะคอก

ไฉเฮ่าหรานกล่าว "จังหวะนั้นเท้าข้ากลับสะดุดลื่น หน้าคะมำไปทางฝ่ายตรงข้าม ซ่งเหวินเซวียนไม่เพียงไม่หลบ กลับฉุดมือข้าถอยไปข้างหลัง มีดสั้นก็เลยเสียบเข้าหน้าอกตามแรงฉุด จากนั้นก็หงายหลังตกตึกลงไป"

พันปินตวาดดุ "เหลวไหล! ซ่งเหวินเซวียนสอบผ่านได้เป็นบัณฑิตกังซื่อแล้ว อีกไม่ช้าก็จะเข้าสอบระดับเตี้ยนซื่อ ตำแหน่งบัณฑิตจิ้นซื่ออันดับสองวางอยู่ตรงหน้า อนาคตสดใสไร้ขีดจำกัด ต่อให้เขาโอ้อวดลำพองตนไปบ้างก็ไม่มีทางกระทำเรื่องทำนองนี้แน่ เจ้าพลั้งมือฆ่าคนตายยังจะตลบตะแลง!"

ไฉเฮ่าหรานน้ำตาตกใน "ข้าสามารถสาบานต่อฟ้า ที่พูดมาเป็นความจริงทุกประการ"

แต่คำพูดของเขาก็มีพิรุธอยู่บ้างจริงๆ

ต่อให้ซ่งเหวินเซวียนเมาเหล้าอย่างหนัก พูดจาบ้าระห่ำ แต่ขณะประสบภยันตรายย่อมต้องหลบหลีกตามสัญชาตญาณ แต่นี่ซ่งเหวินเซวียนไม่เพียงไม่หลบ ยังสะอึกเข้าไปให้ไฉเฮ่าหรานแทงตัวเอง นี่ไม่ค่อยสมเหตุสมผลแล้ว

เพราะฉะนั้นพันปินจึงไม่เชื่อ

คดีนี้ล่วงรู้ถึงพระเนตรพระกรรณ เรื่องราวสำคัญใหญ่หลวง พันปินเกลียดที่ไม่อาจเฆี่ยนตีให้ไฉเฮ่าหรานสารภาพความจริงออกมาเดี๋ยวนี้ แต่เขาก็ใช้ความรุนแรงไม่ได้ เพราะนั่นแสดงถึงว่าตนเองด้อยความสามารถ ขณะจะแยกสามคนนั้นออกมาไต่สวนทีละรายก็ได้ยินถังฟั่นเอ่ยขึ้น

"ใต้เท้า อนุญาตให้ผู้น้อยสอบถามบ่าวของสกุลซ่งสักครู่"

พันปินโบกมือตัดรำคาญ "ถามเถอะ"

ถังฟั่นมองไปที่บ่าวรับใช้ของสกุลซ่ง

"ตอนเจ้านำจดหมายมาส่งที่เมืองหลวง ทราบหรือไม่ว่านายน้อยบ้านเจ้ากำลังอยู่ในช่วงเวลาสำคัญของการสอบ"

บ่าวรับใช้กล่าวว่า "ทราบขอรับ"

ถังฟั่นถามต่อ "แล้วไยเจ้ายังจะมาแจ้งข่าวการตายของเฮ่อซื่ออีก หรือเจ้านายอื่นๆ ในบ้านมิได้ห้ามปราม?"

บ่าวรับใช้กล่าวตอบ "เรียนใต้เท้า ข่าวการเสียชีวิตของนายหญิงน้อยเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นหลังจากนายน้อยออกจากบ้านไม่นาน ต่อมานายหญิงให้ข้ามาส่งจดหมายที่เมืองหลวง เดิมทีคือให้ข้านำอาหารและเสื้อผ้าที่ทางบ้านเย็บขึ้นใหม่มาส่งให้นายน้อยเพื่อนายน้อยจะได้ลดความคิดถึงบ้านลงบ้าง ก่อนออกมานายหญิงยังกำชับเป็นพิเศษว่าอย่าเอ่ยถึงเรื่องนายหญิงน้อย แต่นายน้อยยังคงสังเกตเห็นพิรุธจนได้..."

"พิรุธอะไร" ถังฟั่นถาม

"นายน้อยเห็นเสื้อผ้าที่ส่งมา บอกว่าขนาดพอดีตัว แต่ฝีเข็มแปลกไป ไม่ใช่ฝีมือของนายหญิงน้อย..." บ่าวรับใช้กล่าว

"เฮ่อซื่อตาบอดแล้วเย็บผ้าได้อย่างไร" ถังฟั่นย้อนถาม

"หลังจากนายหญิงน้อยตาบอด เพื่อเย็บเสื้อผ้าให้นายน้อยนางจึงค่อยๆ คลำแล้วเย็บทีละเข็มช้าๆ งานตัดเย็บถึงกับเหมือนคนตาดีทุกประการ"

"เล่าต่อไป" ถังฟั่นบอก

บ่าวรับใช้เล่าต่อ "นายน้อยจึงซักไซ้ไล่เลียงข้า เหตุใดนายหญิงน้อยไม่เย็บเสื้อผ้าให้เขา นางเกิดเรื่องร้ายแรงอะไรใช่หรือไม่ ข้าไม่ทราบจะบ่ายเบี่ยงอย่างไรจึงหลุดพูดความจริงออกมา นายน้อยได้ฟังก็เศร้าโศกแทบใจสลาย ทุบอกกระทืบเท้าแล้วตั้งท่าจะกระโดดจากบนตึกลงมา โชคดีข้ายั้งไว้ทัน เกลี้ยกล่อมอยู่นานถึงค่อยสงบลง"

"เจ้าหมายความว่าซ่งเหวินเซวียนมีความคิดจะฆ่าตัวตายตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว?" ถังฟั่นย้อนถาม

บ่าวรับใช้กล่าวว่า "ขอรับ กล่าวตามสัตย์จริง นายน้อยและนายหญิงน้อยบ้านข้าแต่ไรมารักใคร่กลมเกลียว แม้นายหญิงน้อยดวงตามืดบอด แต่ขณะนายน้อยอยู่บ้านจะอ่านตำราให้นางฟังทุกคืน ทว่านายหญิงน้อยไม่มีบุตรธิดาเสียที นายหญิงไม่พอใจจึงชอบยุยงให้นายน้อยมีอนุ ไม่ก็หย่าภรรยาคนนี้แล้วแต่งใหม่ นายน้อยหัวเด็ดตีนขาดก็ไม่ยอมทำตาม เวลานานเข้านายหญิงจึงหาเรื่องตำหนิติเตียนนายหญิงน้อย"

ถังฟั่นถาม "แล้วเจ้าเกลี้ยกล่อมให้เขาล้มเลิกความคิดฆ่าตัวตายอย่างไร"

บ่าวรับใช้ตอบว่า "ข้าบอกนายน้อยว่าความปรารถนาสูงสุดของนายหญิงน้อยก็คือได้เห็นนายน้อยเรียนหนังสือและสอบรับราชการเป็นขุนนางสร้างความผาสุกแก่ปวงชน ไม่ผิดต่อคำสอนแห่งบุรพาจารย์ หากตอนนี้นายน้อยละทิ้งกลางคัน นายหญิงน้อยในปรโลกทราบเข้าต้องตายตาไม่หลับแน่ นายน้อยถึงได้เลิกคิดสั้น"

"หลังจากนั้นซ่งเหวินเซวียนเลิกคิดสั้นจริงๆ และตั้งอกตั้งใจทบทวนตำราหรือไม่" ถังฟั่นถามต่อ

"เอ่อ ข้าไม่รู้หนังสือจึงไม่ทราบว่านายน้อยตัดสินใจแน่วแน่จริงหรือไม่ แต่ข้าเห็นเขาเขียนความเรียงทุกวัน ทีละหน้าๆ จนดึกดื่นค่อนคืนก็ยังไม่ยอมเข้านอน ต่อมาประกาศผลการสอบ นายน้อยติดอันดับดังคาด ข้าเองก็ดีใจมาก คิดว่านายน้อยคงคลายทุกข์จากการตายของนายหญิงน้อยแล้ว จึงบอกกับนายน้อยถึงคำพูดที่นายหญิงเคยพูดไว้ก่อนออกจากบ้านมา"

"คำพูดอะไร" ถังฟั่นถาม

"ตอนนั้นนายหญิงบอกกับญาติพี่น้องในบ้านว่าอยากหาคู่ครองให้นายน้อยใหม่ ฝ่ายหญิงนั้นดีมาก บรรพชนหลายรุ่นเคยเป็นบัณฑิตจิ้นซื่อ คือตระกูลปัญญาชนอย่างแท้จริง และยังรับราชการติดต่อกันหลายสมัย พอดี... พอดีนายหญิงน้อยป่วยตาย จึงรอให้นายน้อยสอบติดค่อยไปทาบทาม นับว่าเหมาะสมไม่มีใดเกิน" บ่าวรับใช้กล่าวตอบ

"นายน้อยบ้านเจ้าได้ยินคำพูดเหล่านี้?"

"ขอรับ ตอนนั้นข้าแค่อยากให้เขาดีใจ ที่ไหนได้นายน้อยพอฟังก็หน้าถอดสี

ไม่ทันพูดอะไรก็กระอักเลือดออกมา ข้าตกใจแทบตายจึงไม่กล้าพูดแล้ว นายน้อยกำชับว่าเมื่อข้ากลับไปห้ามรายงานเรื่องนี้ต่อนายหญิง บอกว่าจะทำให้นายหญิงเป็นห่วง ยังเรียกให้ข้ากลับไปแจ้งข่าวดีต่อนายหญิงก่อน ข้าจึงจัดเก็บสัมภาระและออกจากเมืองหลวง มิคาดเพิ่งเดินทางถึงเมืองเป่าติ้งก็ได้ยิน...ได้ยินข่าวร้ายของนายน้อย..."

ทุกคนในที่นั้นต่างเงียบงัน

ถึงจะทราบว่าที่นี่คือศาล กำลังไต่สวนคดีใหญ่ที่สะเทือนถึงราชสำนักคดีหนึ่ง แต่ขณะรับฟังเรื่องราวของซ่งเหวินเซวียนทุกคนต่างพากันนิ่งเงียบและอดสะทกสะท้อนใจมิได้

ถังฟั่นสืบเท้าถึงเบื้องหน้าศพอีกรอบ ย่อกายนั่งยองๆ ตรวจดูบาดแผล

ครู่ถัดมาเขาลุกขึ้นประสานมือ

"เรียนใต้เท้า ผู้น้อยมีข้อวินิจฉัยเบื้องต้นสำหรับคดีนี้แล้ว ฆาตกรไม่ใช่ไฉเอ่าหราน ทั้งไม่ใช่หลี่ชิงปังและโจวจื้อด้วย"

"เช่นนั้นเป็นใคร" พันปีนชะโงกตัวมาข้างหน้า แทบอดใจรอไม่ไหว

ถังฟั่นถอนใจเฮือกหนึ่ง "เป็นตัวเขาเอง"

"เจ้าว่าคดีนี้แปลกประหลาดหรือไม่ อุตส่าห์เล่าเรียนอย่างยากเย็นเป็นสิบปีกว่าจะสอบผ่านได้เป็นบัณฑิตกังซื่อ หนทางข้างหน้าสว่างเรืองรอง ภรรยาได้รับบรรดาศักดิ์ บุตรชายได้สืบทอดชั้นยศ นี่ยังไม่ทันได้เข้าร่วมการสอบระดับเตี้ยนซื่อก็มาตายเสียแล้ว ตอนแรกยังนึกว่าถูกเพื่อนร่วมสอบฆาตกรรม ที่แท้ก็เป็นการฆ่าตัวตาย"

"ใครบอกเจ้าว่าฆ่าตัวตาย"

"ก็คดีที่ศาลชุ่นเทียนตัดสินอย่างไรเล่า เห็นว่าราชสำนักมีประกาศออกมาแล้ว"

"เรื่องเป็นอย่างไรกันแน่ รีบเล่ามาเร็วๆ"

"ข้าก็ได้ยินเขาเล่ามาอีกทอด เพื่อนบ้านของน้าชายคนเล็กข้าเป็นเจ้าหน้าที่ในศาลชุ่นเทียน เขาเล่าว่าบัณฑิตซ่งคนนี้รักเดียวใจเดียวต่อภรรยา

เสียดายภรรยาตาบอดและยังไร้บ้านเดิมให้พึ่งพิง แม่สามีจึงดูถูกเหยียดหยาม ต่อให้บัณฑิตซ่งปกป้องเพียงใดก็ต้านทานความโหดร้ายทารุณที่มารดาเขามีต่อภรรยาตัวเองไม่ได้ หนำซ้ำเขาเดินทางมาสอบในเมืองหลวงได้ไม่นาน ภรรยาตาบอดก็ล้มป่วยเสียชีวิตกะทันหัน นี่ยังไม่ชัดไม่แจ้งอีกหรือ"

"แล้วอย่างไรอีก เจ้าเล่าต่อสิ ข้าอยากรู้จะแย่แล้วว่าเป็นอย่างไร"

"ต่อมาบัณฑิตซ่งก็สอบติด มารดาที่บ้านกลับส่งคนมาแจ้งข่าวการตายของภรรยาเขา บัณฑิตซ่งทนรับความโศกตรมไม่ไหวดังคาด ทางหนึ่งก็ต้องกตัญญูต่อมารดา ทางหนึ่งก็ภรรยาที่รักใคร่ จะหน้ามือหรือหลังมือก็ก้อนเนื้อเหมือนกัน เขารู้ทั้งรู้ว่าการตายของภรรยาอาจเกี่ยวข้องกับมารดา แต่ไม่อาจไปสงสัยไต่ถามเพราะนั่นคือการอกตัญญู ได้แต่กล้ำกลืนความรวดร้าวไว้ในอก สุดท้ายขณะร่ำสุราอยู่กับสหายร่วมสอบจึงปะทุออกมา เขาจงใจยั่วโทสะสหายร่วมสอบ ต่างฝ่ายต่างทะเลาะต่อยตี เพื่อนร่วมสอบมีมีดในมือ กลับไม่ทันระวังล้มคะมำไปทางบัณฑิตซ่ง และจังหวะนั้นบัณฑิตซ่งจู่ๆ เกิดอยากตายขึ้นมา ไม่เพียงไม่หลบ กลับโผเข้าหามีด และถูกสหายร่วมสอบคนนั้นพุ่งชนไปข้างหลังกระทั่งตกจากเหลาสุราลงมา"

"โอ้ ซับซ้อนซ่อนเงื่อนจริงๆ แล้วสุดท้ายเล่า"

"สุดท้ายสหายร่วมสอบที่ถือมีดคนนั้นถูกริบตำแหน่งคืน ไม่อาจรับราชการอีกตลอดไป แต่รักษาชีวิตไว้ได้ก็นับว่าโชคดีมากแล้ว ส่วนบัณฑิตซ่ง...เฮ้อ คนตายไม่อาจฟื้นคืน ได้แต่จบสิ้นในลักษณะนี้"

"มารดาของเขาเล่า บีบคั้นสะใภ้จนตาย ต้องรับโทษทัณฑ์หรือไม่"

"เรื่องนี้ข้าก็ไม่รู้เหมือนกัน ปล่อยให้เป็นหน้าที่พวกใต้เท้าไปคิดเถอะ"

"คดีที่ซับซ้อนเช่นนี้ศาลซุ่นเทียนรู้ได้อย่างไรว่าบัณฑิตซ่งไม่ได้ถูกฆาตกรรม แต่เป็นการฆ่าตัวตาย ข้าได้ยินมาว่าตอนนั้นมีคนถือมีดจ้วงแทงบัณฑิตซ่งชัดๆ"

"ได้ยินมาว่าผู้พิพากษาถังแห่งศาลซุ่นเทียนเป็นผู้คลี่คลายคดีนี้ พูดขึ้นมาแล้วนึกขึ้นได้ คนผู้นี้ก็คือบัณฑิตผู้ถูกขานชื่อหน้าพระตำหนักในรัชศกเจิงฮว่าปีที่สิบเอ็ด ภายภาคหน้าต้องได้เข้าสภาขุนนาง อนาคตรุ่งโรจน์สดใสแน่นอน"

"จุๆ มิน่าถึงไขคดีพิสดารเช่นนี้ได้"

"นับตั้งแต่เกิดคดีนี้ ผู้พิพากษาถังท่านนี้เกรงว่าจะเปรี้ยงปร้างในหนึ่งคดีแล้ว"

"นั่นแน่นอนอยู่แล้ว..."

ลิบๆ ตรงนั้นหนึ่งคนควบม้าแช่มช้า

คนบนม้าสวมชุดเฟยอวี๋ เหน็บดาบปักวสันต์

ผู้คนรอบข้างแลเห็นองครักษ์เสื้อแพร ต่างทยอยหลบเข้าข้างทาง

อาชานั้นก็มิได้วางท่าเบียดเบียนผู้คน กลับก้าวย่างอย่างแน่วแน่มั่นคง ฝีมือควบขี่ของผู้เป็นนายจัดจ้านชำนาญการ

ห้อเหยียดคึกคะนองกลางท้องทะเลทรายไม่นับเป็นอันใด บังคับม้ากลางเมืองโดยไม่บีฑาผู้อื่นจึงนับเป็นยอดฝีมือ

สุยโจวได้ยินคนเดินถนนวิพากษ์วิจารณ์คดีความ อารมณ์บนใบหน้าไม่ชัดแจ้ง ยังคงควบม้าขึ้นหน้าสืบไป

เขาอาจมิได้คาดคิดว่านี่คือปฐมบทแห่งพรหมลิขิตในครึ่งชีวิตที่เหลือของเขากับคนผู้หนึ่ง

ท่องเจียงหนาน

จักรพรรดิองค์ใหม่ขึ้นครองราชย์ยังไม่เต็มสองปี คล้ายกับรถม้าคันหนึ่งแล่นผิดเส้นทาง ทว่าสุดท้ายยังคงหักเลี้ยวกลับสู่ลู่วิถีที่ถูกที่ควรได้ ภายใต้ความเพียรพยายามของผู้คนมากมาย แม้หวาดเสียวอยู่บ้าง แต่ราชอาณาจักรก็คืนสู่ความเป็นระเบียบเรียบร้อย ราชสำนักเดินหน้าขับเคลื่อนต่อไปในที่สุด

ยามนี้เป็นฤดูวสันต์ของรัชศกหงจื้อปีที่สอง

ฝนตกพรำๆ เม็ดไม่ใหญ่ เพียงเปียกเปื้อนแพรพรรณเป็นดวงๆ ดุจดอกซิ่ง

กลับเข้ามาหลังเตร่อยู่ข้างนอกรอบหนึ่ง บนศีรษะและอาภรณ์อย่างมากเพียงปกคลุมด้วยละอองน้ำบางๆ ชั้นหนึ่ง หากปัดเบาๆ ก่อนหยดน้ำซ่านซึมลงสู่เนื้อผ้าไม่แน่อาจยังสลัดออกได้

ภายในเรือน้อยลำหนึ่งริมฝั่งแม่น้ำเมืองหยางโจวมีเก้าอี้พักผ่อนตั้งอยู่ คนผู้หนึ่งนอนอยู่บนนั้น ปลายเก้าอี้ยื่นล้ำออกมาจากห้องห้องเรือ เสื้อผ้าท่อนล่างของคนผู้นั้นจึงเปียกชื้นอยู่ใต้หยาดพิรุณ

ไม่ทราบเพราะฝนตกเบาบางหรืออีกฝ่ายกำลังนอนหลับฝันหวาน ไม่ว่าภายนอกจะมีละอองฝนพร่างพรมเพียงใดเขายังคงมิกระดิกตัว

กิ่งต้นซิ่งฤดูวสันต์เอนลู่ลงมาจากริมฝั่ง ห้อยย้อยอยู่ตรงหัวเรือ พลิ้วระเรี่ยเหนือหัวเข่าของบุรุษ ลมอ่อนพัดพลิ้ว ดอกใบไหวพะเยิบ หยดน้ำบนนั้นกลิ้งหล่นลงมาอย่างมิอาจรั้งรอ

กลับถูกมือข้างหนึ่งยับยั้งไว้

กล่าวให้ถูกต้องเป็นมือข้างหนึ่งคลุมหัวเข่าของบุรุษไว้ สุดท้ายหยดน้ำบนกลีบดอกจำต้องร่วงหล่นบนหลังมือข้างนั้นอย่างไม่ยินยอมพร้อมใจ

อีกฝ่ายมิได้ถือสาหยดน้ำ เพียงตบเข่าของบุรุษเบาๆ

"ไยมานอนตากน้ำฝนอยู่ตรงนี้"

ถูกเขาตบเข่าเช่นนี้ บุรุษซึ่งกำลังฝันหวานขยับตัวในที่สุด หนังสือที่ปิดอยู่บนหน้าลื่นไถลลงมาทันที เผยให้เห็นใบหน้าหล่อเหลาที่ยังงัวเงียไม่หาย

"ฝนตกแล้วหรือ" ถังฟั่นงุนงง เงยหน้ามองฟ้าพลางเอ่ยถาม "ไฉนท่านกลับมาเร็วนัก"

สุยโจวก้มตัวมุดเข้าห้องท้องเรือ "ไปกลับเที่ยวหนึ่งก็หนึ่งชั่วยามแล้ว"

ถังฟั่นถามอีก "เหล่าเหยียนกับเหล่าผางเล่า"

สุยโจวตอบ "สองคนนั้นเข้าไปเดินเที่ยวในเมือง เจ้าเองก็มิได้รีบเดินทางในวันนี้ไม่ใช่หรือ"

ถังฟั่นถูไถจมูก "อย่างไรฝนก็ตกอยู่ พรุ่งนี้ค่อยว่ากันเถอะ"

สุยโจวหน่ายใจอยู่บ้าง "ใต้เท้าเสนาบดี ท่านตั้งใจจะผลาญวันหยุดที่ได้มาอย่างยากเย็นนี้ไปกับการป้อนอาหารยุงที่หยางโจวหรือ"

เรื่องราวร้อยพันรอให้ไปทำ ด้วยฐานะของถังฟั่นในสภาขุนนางเวลานี้ เอกสารมากมายล้วนต้องผ่านมือเขา เดิมทีเป็นไปไม่ได้ที่จะมีเวลาว่างออกมาล่องนาวาทัศนาจร แต่ใกล้ถึงช่วงเทศกาลชิงหมิงจักรพรรดิทรงเห็นใจที่เขาไม่ได้กลับบ้านมานานหลายปี จึงพระราชทานวันหยุดให้เขาได้กลับไปเก็บกวาดสุสานบรรพบุรุษที่บ้านเดิม

ฐานะที่เป็นมหาเสนาบดีสภาขุนนาง บทบาทความสำคัญนั้นมิพักต้องกังขา จากเมืองหลวงถึงเจียงหนานยาวไกลเป็นพันลี้ จักรพรรดิไหนเลยจะให้เขาเดินทางตามลำพังได้ ด้วยเหตุนี้จึงโยกย้ายกำลังคนจากองครักษ์เสื้อแพรติดตามถังฟั่นลงใต้ คอยให้การอารักขาตลอดเส้นทาง และต้องนำพาใต้เท้าเสนาบดีกลับมาโดยสวัสดิภาพ

เนื่องด้วยฐานะของถังฟั่นทำให้เหยียนหลี่และผางฉีซึ่งตอนนี้เลื่อนตำแหน่งเป็นผู้บังคับการและนายกองพันต้องออกโรงคุ้มกันด้วยตนเอง นี่ยังพอสมเหตุสมผล

อยู่บ้าง แต่กระทั่งหัวหน้าองครักษ์เสื้อแพรผู้ทรงเกียรติ ผู้บัญชาการสุย ก็ยังปรากฏตัวในคณะผู้ติดตามนี้กับเขาด้วย จึงเลี่ยงมิได้ที่ผู้คนจะจินตนาการโยงใยไปถึงว่าผู้บัญชาการสุยอาศัยตำแหน่งแสวงหาประโยชน์ส่วนตน ฉกฉวยโอกาสคราานี้ไปเที่ยวเล่นที่เจียงหนาน

ถังพั่นได้ฟังก็หัวเราะแห้งๆ "ข้าไม่ได้กลับไปหลายปีแล้ว เมื่อคืนยังฝันเห็นท่านพ่อชี้จมูกข้าด่าว่าลูกอกตัญญูอยู่เลย"

"เจ้าก็แค่ฟุ้งซ่านเพราะคิดถึงบ้านเท่านั้นเอง"

ถูกพูดแทงใจดำ ถังพั่นอดกระดากระคนขัดเขินมิได้ "รู้แล้วๆ เช่นนั้นก็ออกเดินทางพรุ่งนี้แล้วกัน"

วันรุ่งขึ้นท้องฟ้าแจ่มใส สายลมโชยแผ่ว แสงอาทิตย์อบอุ่น ผิวน้ำสะท้อนเห็นปุยเมฆ เจิ้นเจียงห่างจากหยางโจวไม่มาก ล่องเรือลงใต้ไม่กี่อึดใจก็ถึงแล้ว พวกถังพั่นพากันขึ้นฝั่ง มิได้ตรงดิ่งไปยังเรือนรับรองขุนนาง แต่หาโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่งพักแรมก่อน

เทียบกับความมลังเมลืองเฟื่องฟูของหยางโจว เจิ้นเจียงกลับมีกลิ่นอายแห่งความงดงามตามธรรมชาติเฉกเช่นภาพเขียนจิตรกรรม แม้แต่กระเบื้องหลังคาใต้ชั้นตะไคร่เขียวยังแผ่ปกคลุมความสงบสุขร่มเย็นออกไปไกลโพ้น เดินอยู่ในเมืองนี้จิตใจจึงเยือกเย็นลงโดยไม่รู้ตัว

นี่ก็คือบ้านเดิมของสหายรักของเขา ช่างเป็นสถานที่ที่สวยสดงดงามโดยแท้ สุยโจวครุ่นคิดเช่นนั้น จิตใจก็พลอยละมุนนุ่มนวลขึ้น

ตลอดเส้นทางที่ผ่านมาพวกถังพั่นไม่เพียงเที่ยวชมทิวทัศน์ ขณะเดียวกันยังสำรวจความเป็นอยู่ของผู้คนในเมือง ฉะนั้นน้อยครั้งจึงจะเปิดเผยตัวตนสร้างความแตกตื่นแก่ขุนนางท้องถิ่น คราวนี้ก็เช่นกัน

แม้พวกเขาหลายคนสวมชุดผ้าฝ้าย บนตัวปราศจากแพรไหมสักเส้นแต่สง่าราศีกลับมิอาจซ่อนเร้นอำพราง

ในกลุ่มนี้มีแต่ถังพั่นที่บุคลิกสอดคล้องกับสถานที่อันงามตระการเช่นเมืองเจียงหนานแห่งนี้ เรือนผมดกดำมัดรวบอย่างเรียบร้อย มิได้สวมหมวกและไม่ได้ใช้ผ้าพันศีรษะที่กำลังเป็นที่นิยม เพียงปักมวยผมด้วยปิ่นไม้อันหนึ่ง

บนตัวสวมชุดสีขาวนวล ข้างเอวห้อยหยกหนึ่งชิ้น สวมรองเท้าผ้าส้นแบนสีดำ แต่งกายตามแบบฉบับของบัณฑิตเจียงหนานที่พบเห็นได้ทั่วไป แต่สิ่งเหล่านี้เมื่ออยู่บนตัวเขากลับกลายเป็นงามสง่าอย่างหาได้ยากยิ่ง

สาวเจียงหนานส่วนใหญ่สุภาพเรียบร้อย แต่ในความสุภาพเรียบร้อยยังกรุ่นด้วยอารมณ์เสน่หารำไร เห็นได้จากสายตาที่ชม้ายมองถังฟั่นอยู่บ่อยครั้งของพวกนาง

เหยียนหลี่ทอดถอนใจ "คนกับคนช่างแตกต่างกันปานนี้ สวมชุดคลุมยาวเหมือนกัน เหตุใดคนเหล่านั้นจึงเหลียวมองแต่ใต้เท้า"

ผางฉีหัวเราะเยาะ "เหล่าเหยียนเอ๋ย คิดจะเปรียบกับใต้เท้า รอให้หน้าดำๆ ของเจ้าเปลี่ยนเป็นสีขาวก่อนไม่ดีกว่าหรือ"

เหยียนหลี่ไม่ยอมแพ้ "อย่างใต้เท้าเรียกว่าหล่อเหลาสง่างาม อย่างข้านี่เรียกว่าองอาจห้าวหาญ ต่างคนต่างมีจุดเด่น เป็นสาวๆ พวกนี้ตาไม่ถึงเอง"

ถังฟั่นหัวเราะฮ่าๆ "เหล่าเหยียน สาวเจียงหนานส่วนใหญ่ชื่นชอบชายหนุ่มที่สุขุมลุ่มลึก ถ้าต้องการพบพานยอดพธูคู่ใจ เจ้าต้องไปแลหาที่ชานเมือง หญิงสาวแถวนั้นนิยมบุคลิกห่วงทีอย่างเจ้า"

"มีคนจับตาดูพวกเราอยู่" สุยโจวพลันเอ่ยขึ้น

ผางฉีและเหยียนหลี่ชะงักวูบ ก่อนทยอยสังเกตเห็นเช่นกัน

ถังฟั่นกลับไม่รู้สึกอะไร แต่ในเมื่อหัวหน้าองครักษ์เสื้อแพรกล่าวเช่นนี้ก็คงไม่ผิดแน่

มานึกๆ ดูก็แปลก พวกเขามาเจิ้นเจียง ธุระสำคัญหนึ่งเดียวก็คือมาบัดกวาดสุสานของบิดามารดาถังฟั่น ทั้งมิได้เป็นผู้แทนพระองค์และไม่เคยลอบตรวจสอบอะไร คนที่สะกดรอยตามพวกเขามีเจตนาใดกันแน่

ทุกคนไม่กระโตกกระตาก เดินเที่ยวตั้งแต่หัวถนนยันท้ายถนน เกือบจะวนจนทั่วทุกแห่งที่คึกคักที่สุดของเจิ้นเจียงแล้ว ฝ่ายตรงข้ามยังคงตามติดไม่ลดละ ใต้เท้าถังเหมือนไม่ได้รับผลกระทบมากนัก แต่ไรมาเขาเป็นคนประเภทฟ้าถล่มก็เอามาทำผ้าห่มคลุมโปง เดินไปพลาง กินไปพลาง ซ้ำยังซื้อใส่ห่ออีกไม่น้อย กลับเป็นพวกสุยโจวที่วิตกในความปลอดภัยของเขา คอยเร่งรัดตลอดเวลา

ให้กลับได้แล้ว ฉะนั้นทุกคนจึงมาอย่างเริงร่า กลับอย่างไม่สบอารมณ์

ทันทีที่พวกเขาย่างเท้าเข้าสู่โรงเตี๊ยม ผางจีก็แยกตัวออกไปโดยเทวดาไม่รู้ผีสางไม่เห็น

คืนนั้นถังฟ่นกำลังหลับฝันหวาน กลับถูกเสียงสะอื้นแว่วๆ ปลุกให้ตื่น

ผ้านวมบนร่างนุ่มนิ่มมาก แต่ถังฟ่นกลับคิดถึงคืนสยองขวัญที่ริมฝั่งแม่น้ำลั่วเหอ เมืองเหอหนานคืนนั้น นั่นก็มีเสียงปีศาจหวนไห้กลางดึกเช่นกัน ต่อมาพวกเขายังค้นพบสุสานโบราณที่ทะลุถึงแม่น้ำลั่วเหอจากใต้สุสานจักรพรรดิราชวงศ์ซ่งด้วย

ถังฟ่นลืมตา ลุกขึ้นคลุมเสื้อลงจากเตียง

เสียงสะอื้นดังมาจากนอกหน้าต่าง ในค่ำคืนที่เงียบสงัดยิ่งแจ่มชัดเป็นพิเศษ ห้วงหนึ่งดังห้วงหนึ่งค่อย คล้ายเสียงสตรีคร่ำครวญหวนไห้ต่อชายผู้ทรยศ เจ็บแค้นกลายเป็นรันทดเศร้า ชวนให้ผู้คนขนลุกขึ้นมาเสียเฉยๆ

เขาเดินย่องทีละก้าวไปที่ริมหน้าต่าง ค่อยๆ ยื่นมือออกไป

หน้าต่างของโรงเตี๊ยมคงเก่ามากแล้ว แค่ผลักนิดเดียวก็ส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าดบาดหูอย่างยิ่ง

ถังฟ่นหยุดความเคลื่อนไหว เงี่ยหูตั้งใจฟัง เสียงสะอื้นนั้นกลับพลันเงียบไป

เขามุ่นคิ้วเล็กน้อย ขณะจะปิดหน้าต่างดังเดิมเบื้องหน้าพลันสว่างวาบไม่ทันได้แยกแยะว่าเป็นอะไร ความรู้สึกเย็นยะเยือกก็พุ่งจู่โจมมา

ถังฟ่นถอยปราดหลายก้าวตามสัญชาตญาณ หากยังคงช้ากว่าฝ่ายตรงข้าม

เห็นว่ารังสีเย็นเฉียบกำลังจะกระทบผิวกาย พลันปรากฏดาบที่มีลักษณะเหมือนกระบี่ยาวเล่มหนึ่งโผล่ขึ้นมาสกัดฝ่ายตรงข้ามไว้

ดาบปะทะกระบี่ เสียงโลหะกระทบก้องกังวาน

ในห้องที่เล็กแคบเปลี่ยนเป็นสนามรบโดยพลัน

ถังฟ่นถอยกายถึงมุมห้อง พยายามเหลือพื้นที่ให้พวกเขาอย่างสุดชีวิต

แต่การต่อสู้ครานี้กลับดำเนินอยู่ไม่นาน ต่อให้ถังฟ่นไม่เป็นวิชายุทธ์

ก็มองออกว่าสุยโจวออมมือไว้หลายส่วน แม้จะเป็นเช่นนั้น ฝ่ายตรงข้ามก็ยังคงมิใช่คู่ต่อสู้ของสุยโจวอย่างเห็นได้ชัด

ถังฟั่นมองออก อีกฝ่ายก็ย่อมสังเกตได้เช่นกัน เขาลำแดงท่าลวงคราหนึ่ง เล็งหาช่องว่างแล้วบิดกายทะลวงออกนอกหน้าต่างไป เงาดำพลิ้วพรายดุจสายลม พริบตาเดียวไม่เห็นแม้เงา

เดิมทีสุยโจวไล่ตามไปได้ แต่เขากลับยืนนิ่งปล่อยให้อีกฝ่ายหนีไป ถังฟั่นก็ปั้นหน้าเฉยเมย คล้ายว่าเรื่องถูกลอบสังหารเมื่อครู่ไม่ต่างจากเคี้ยวข้าวแล้วกัดถูกเศษหิน ถึงขนาดยังมีแก่ใจหยอกล้อสุยโจว "ดูท่านทำคนตกใจหนีเตลิดไปแล้ว"

สุยโจวปัดรอยยับบนเสื้อ ครู่ก่อนเขานอนอยู่ด้านในของเตียงโดยตลอด ถังฟั่นนอนหลับปุ๋ยอย่างสบายใจ เขากลับตื่นตัวเล็กน้อย สิ่งที่รอคอยก็คือชั่วขณะเมื่อครู่นี้นั่นเอง

"อีกฝ่ายไม่มีทีท่าว่าจะฆ่าคน อาจแค่ขู่เจ้าเท่านั้น" เขาบอก

ถังฟั่นหัวเราะไม่ได้ ร่ำไห้ไม่ออก เรื่องนี้แปลกพิกลตั้งแต่แรกแล้ว ไม่ต้องพูดถึงว่าตนไม่ได้กลับมานับสิบปี นอกจากนั้นพวกตนยังไม่เคยแจ้งข่าวการกลับมาคราวนี้ต่อหน่วยราชการใดๆ ของที่นี่ เพียงตั้งใจว่าเซ่นไหว้เสร็จก็จากไป แต่พลันปรากฏเหตุการณ์ที่ไม่มีหัวไม่มีหางเช่นนี้ขึ้น

"ตอนบ่ายเหล่าผางออกไปเที่ยวหนึ่ง สืบได้อะไรหรือไม่" ถังฟั่นเอ่ยถาม

สุยโจวบอก "ฝ่ายตรงข้ามเป็นชาวยุทธ์กลุ่มหนึ่ง สังกัดพรรคเฉาปังสาขาเจิ้นเจียง หัวหน้าสาขาคือหูเชี่ยงอี้ มีความสัมพันธ์กับทางการค่อนข้างดี และไม่เคยมีประวัติกระทำความผิด"

ถังฟั่นถามอย่างแปลกใจ "แล้วไยต้องมาหาพวกเรา"

สุยโจวส่ายหน้า ความหมายคือตนก็ไม่รู้ "เหล่าผางติดต่อหน่วยองครักษ์ของที่นี่ไว้แล้ว ถ้ามีความเคลื่อนไหวจะมาแจ้งพวกเราทันที"

ถังฟั่นบิดขี้เกียจ "คนก็ไปแล้ว เช่นนั้นนอนต่อดีกว่า ยังอีกนานกว่าฟ้าจะสาง"

สุยโจวมุ่นคิ้ว "เจ้ายังจะนอนต่อ?"

ถังฟั่นยิ้มกล่าว "ในเมื่ออีกฝ่ายไม่ได้คิดจะเอาชีวิต พวกเราก็ใช้ความสงบสยบความเคลื่อนไหว รอดูว่าพวกนั้นมีเจตนาใดกันแน่"

ผู้บัญชาการสุยที่เฉียบขาดอาจหาญชนิดที่ผู้คนได้ยินชื่อก็ขวัญหนีดีฝ่อ ขณะเผชิญหน้าสหายรักผู้คลุกคลีกันทุกเช้าค่ำท่านนี้โดยส่วนใหญ่มักอับจนหนทาง นี่เห็นได้จากท่าทางหมดวาจาในยามนี้ของเขา

แต่ที่เหนือความคาดหมายของพวกเขาก็คือเช้าตรู่ของวันถัดมา พรรคเฉาปังส่งคนนำจดหมายพร้อมของกำนัลสูงค่ามาให้ จดหมายเป็นหัวหน้าสาขาของเมืองนี้เขียนขึ้นกับมือ ผู้นำส่งยังเป็นถึงรองหัวหน้าสาขา จุดประสงค์เพื่อขอขมาพวกถังฟั่น โดยให้เหตุผลทำนองว่าเมื่อวานจดจำผิดคน เป็นผลให้เกิดความเข้าใจผิด รบกวนใต้เท้าทุกท่านกลางดึกกลางดื่น ต้องขออภัยเป็นอย่างสูง

ที่แนบมากับจดหมายยังมีตั๋วเงินสองร้อยตำลึงอีกหนึ่งฉบับ

นี่เรียกได้ว่าเป็นจำนวนที่ไม่น้อยทีเดียว

พรรคเฉาปังในเจียงหนานนับเป็นงูเจ้าถิ่น แต่ฐานะของถังฟั่นกลับเป็นเพียงชาวบ้านทั่วไป ต่อให้พวกเขาจดจำคนผิดจนกระทั่งก่อเหตุสร้างความตื่นตระหนกแก่ถังฟั่น ก็ไม่จำเป็นต้องขอขมาลาโทษกันถึงขั้นนี้

คำอธิบายหนึ่งเดียวก็คือพรรคเฉาปังล่วงรู้ฐานะของสุยโจวจากดาบปักวสันต์ที่พวกสุยโจวพกติดตัว

พรรคเฉาปังอิทธิพลกว้างขวางปานใด เผชิญกับองครักษ์เสื้อแพรยังต้องค้อมเอวต่ำลงสามส่วน

เมื่ออีกฝ่ายมิได้เปิดโปงฐานะของพวกสุยโจว สุยโจวก็คร้านจะสมาคมด้วย ส่วนถังฟั่นแม้แต่หน้าก็ไม่โผล่ให้เห็น เพียงให้ผางฉีออกหน้าไปโอภาปราศรัยกับรองหัวหน้าสาขาคนนั้น สุดท้ายรับจดหมายไว้ ส่วนตั๋วเงินส่งคืนกลับไป

รอเมื่อคนผู้นั้นจากไป ผางฉีจึงนำจดหมายมามอบถึงมือถังฟั่น

ถังฟั่นเปิดอ่านดูแล้วยื่นให้สุยโจว ยิ้มพลางกล่าว "ในจดหมายแสดงถึงความจริงใจ ท่าทีก็พินอบพิเทา เป็นไปได้ถึงแปดเก้าส่วนว่ามองออกถึงฐานะของพวกท่าน"

สุยโจวอ่านจบ มุ่นคิ้วกล่าวว่า "เมื่อวานอีกฝ่ายสะกดรอยตามพวกเราตลอดทาง ถ้าจำคนผิดจริงก็เป็นไปไม่ได้ที่กลางคืนยังมาหาอีก"

ถังฟั่นกล่าวว่า "ถ้าไม่ได้จำคนผิด เพราะเหตุใดพวกเขาจึงหันมาอ่อนน้อมเกรงใจหลังจากเกะกะระรานในตอนแรกเล่า จุดนี้แปลกประหลาดมาก ในเมื่ออีกฝ่ายรุดมาขอโทษขอโพย คิดว่าคงอยากระงับเรื่องราวมิให้บานปลาย เช่นนั้นก็ไม่ต้องไปสนใจเขาแล้ว ทหารมาขุนพลต้าน น้ำมาเอาดินกั้น"

สุยโจวเห็นท่าทางยิ้มกริ่มของเขา หัวคิ้วที่ขมวดแน่นก็คลายออกไม่รู้ตัว "ตั้งแต่เจ้าออกจากบ้าน อารมณ์ก็แช่มชื่นขึ้นทุกวัน"

ถังฟั่นกล่าว "ไม่ต้องเห็นเอกสารกองเท่าภูเขาทั้งวัน ย่อมผ่อนคลายสบายใจเป็นธรรมดา"

เจ้าตัวพูดอย่างปลอดโปร่ง สุยโจวคิดถึงตอนที่อีกฝ่ายอยู่เมืองหลวงออกเช้ากลับค่ำ สีหน้าอ่อนเพลียเป็นประจำก็ให้รู้สึกปวดใจขึ้นมา

เรื่องนี้นับว่าเป็นอันยุติ หลังพรรคเฉาปังรุดมาขอขมาถึงที่ก็ไม่มีใครตามสะกดรอยพวกเขาอีก ขณะผางฉีสืบข่าวเกี่ยวกับพรรคเฉาปังจากหน่วยองครักษ์เสื้อแพรในเมืองนี้ยังฉวยโอกาสสำรวจชีวิตความเป็นอยู่ของชาวเมืองเจิ้นเจียงในหลายปีนี้ ซึ่งนี่เป็นเรื่องที่พวกเขาต้องทำไม่ว่าจะไปแห่งหนใด ถังฟั่นไปกลับอย่างรีบร้อน ต่อให้มีความคิดที่จะตรวจสอบการทำงานของขุนนางท้องถิ่นและความเป็นอยู่ของราษฎรก็ไม่มีทางล่วงรู้ได้ทั้งหมดในเวลาไม่กี่วันสั้นๆ และตอนนี้เององครักษ์เสื้อแพรผู้ชำนาญการด้านข่าวกรองก็จะมีประโยชน์ขึ้นมาแล้ว

เจิ้นเจียงเล็กกว่าหยางโจว แต่เล็กอย่างไรก็คือเมืองเมืองหนึ่ง เพราะอยู่ในเขตลุ่มน้ำเจียงหนานที่อุดมสมบูรณ์ แม้ไม่เจริญคึกคักเท่าหยางโจว ทว่ากลับมีความสงบร่มเย็นและงดงาม

เทียบกับหยางโจวก็เหมือนกับคุณหนูผู้เพียบพร้อมแห่งตระกูลใหญ่กับสาวน้อยงามแฉล้มในตระกูลเล็ก ต่างมีเสน่ห์คนละแบบ

ศูนย์กลางการปกครองของเมืองเจิ้นเจียงคืออำเภอตานถู นายอำเภอเหรินเฮ่อเชวียนดำรงตำแหน่งมานานห้าปี ได้ยินว่าชื่อเสียงทางราชการ

ค่อนข้างดี หลายวันที่ถังฟ่นเดินเล่นอยู่ที่เจิ้นเจียงก็เคยได้ยินนักเล่านิทานบนเหลาสุราพูดถึงการตัดสินคดีพิสดารของนายอำเภอเหรินคนนี้

"นายอำเภอเป็นบัณฑิตจิ้นซื่อในรัชศกเฉิงฮว่าปีที่สิบเอ็ด?" ถังฟ่นแปลกใจอยู่บ้าง "ข้าก็ติดอันดับตอนรัชศกเฉิงฮว่าปีที่สิบเอ็ดเช่นกัน ไยจึงจำคนผู้นี้ไม่ได้เลย"

ยามนี้พวกเขากำลังอยู่บนถนนที่มุ่งหน้าสู่ชานเมือง สุสานบิดามารดาของถังฟ่นอยู่นอกเมืองเจิ้นเจียง มีบ่าวชราที่เคยรับใช้บิดามารดาของถังฟ่นคนหนึ่งคอยดูแลทำความสะอาดให้ หลายปีที่ผ่านมาโชคดีที่มีบ่าวชราผู้ซื่อสัตย์คนนี้ สุสานสกุลถังถึงไม่กลายเป็นที่รกร้างไป

"เหรินเฮ่อเชวียนมาจากบัณฑิตจิ้นซื่อขั้นสาม"

จิ้นซื่อแบ่งออกเป็นขั้นหนึ่ง สอง และสาม ขั้นหนึ่งมีสามอันดับคือจ้วงหยวน ปั่งเหยี่ยน และทั่นฮวา ขั้นสองและสามมีจำนวนไม่เท่ากัน แต่เห็นชื่อกระจ่างความหมาย ขั้นสามย่อมระดับต่ำกว่าขั้นสอง ในจำนวนนี้มีหลายคนไม่มีโอกาสได้เข้าทำงานในหน่วยงานส่วนกลาง แต่ถูกส่งออกไปรับราชการตามเมืองต่างๆ สุดท้ายจะเลื่อนขึ้นถึงขั้นใด นั่นต้องดูที่วาสนาของแต่ละคนแล้ว

อย่างเช่นนายอำเภอเหรินคนนี้เห็นได้ชัดว่าดวงไม่ค่อยดี ติดอันดับรายชื่อในปีเดียวกับถังฟ่น ทว่าตอนนี้อีกฝ่ายเป็นถึงมหาเสนาบดีสภาขุนนางแล้ว ตัวเองกลับยังเป็นแค่นายอำเภอเล็กๆ คนหนึ่ง ดวงชะตาในทางราชการค่อนข้างอับเฉาอยู่บ้าง

ถังฟ่นจึงเอ่ยว่า "ถ้าเขาปฏิบัติหน้าที่อย่างซื่อสัตย์สุจริตและรักใคร่ราษฎรจริง ขุนนางดีๆ เช่นนี้ก็ไม่ควรถูกหลงลืม"

ด้วยตำแหน่งของเขาในเวลานี้ ใคร่จะผลักดันใครสักคนก็เพียงใช้คำพูดประโยคเดียวเท่านั้น ในเมื่อถังฟ่นกล่าวเช่นนี้ย่อมหมายถึงจดเรื่องนี้ไว้ในใจแล้ว ผางฉีรับทราบความนัย หลังกลับไปจะเตรียมดำเนินการให้นายอำเภอเหรินคนนั้นมาเยี่ยมคารวะถังฟ่น

เดือนสี่วสันต์งาม ยิ่งชื่นฉ่ำหลังพิรุณ

คนที่ร่วมถนนกับพวกเขาค่อนข้างหนาตา นอกจากไปปัดกวาดสุสาน ยังมีอีกมากที่ไปทัศนาลำเนาไพร

ทุกปีในเวลานี้ประตาคุณหนูสูงศักดิ์ที่แทบไม่เคยย่างเท้าข้ามธรณีประตูจะนั่งรถม้าออกเดินทางสัญจรโดยมีบ่าวรับใช้ในบ้านขนาบซ้ายขวา

เนื่องจากพวกถังฟั่นบุคลิกราศีโดดเด่น ตลอดเส้นทางจึงตกเป็นเป้าสายตาของผู้คนไม่น้อย ถึงขั้นยังมีบ่าวรับใช้ของตระกูลใหญ่หลายรายรับคำสั่งผู้เป็นนายวิ่งมาเลียบเคียงถึงประวัติความเป็นมาของพวกถังฟั่น คิดว่าคงเป็นเพราะในบ้านมีดรุณีรอวันออกเรือน

เมื่อพวกเขาได้ฟังว่าพวกถังฟั่นมาจากถิ่นอื่นเพียงเพื่อเซ่นไหว้บรรพบุรุษเท่านั้นต่างพากันเผยสีหน้าผิดหวัง

สุยโจวและผางฉีนั้นแล้วไปเถอะ แต่บัณฑิตหนุ่มที่สุภาพสง่างามอย่างถังฟั่นนี้ มองปราดเดียวก็ทราบว่าฐานะดีมีการศึกษา เหมาะที่จะมาเป็นบุตรเขยอย่างแท้จริง มิน่าเล่าคนเหล่านี้จึงรู้สึกผิดหวังโดยถ้วนหน้า

ผางฉีใคร่หยอกล้อสักสองสามคำ แต่เห็นสีหน้าเคร่งขรึมของถังฟั่นและสุยโจวจึงได้แต่กลืนคำพูดลงคอไป

สกุลถังนับตั้งแต่บิดาของถังฟั่นเป็นต้นมาฐานะครอบครัวก็จัดว่ามั่นคงแล้ว ด้วยเหตุนี้จึงซื้อหาที่ดินสำหรับทำสุสานไว้ผืนหนึ่งที่ชานเมืองเจิ้นเจียง หลายปีที่ผ่านมาบริเวณโดยรอบเริ่มมีกลุ่มหลุมฝังศพมากขึ้นเรื่อยๆ แต่เพราะพื้นที่แถบนี้ 'หน้ามีน้ำ หลังอิงเขา' เป็นทำเลที่ดีตามหลักฮวงจุ้ย ศพที่นำมาฝังส่วนใหญ่จึงเป็นคนในตระกูลขุนนาง

ถังฟั่นไม่ได้กลับมาสิบกว่าปีแล้ว แม้ยังจำได้ แต่หลายปีผ่านไปทิวทัศน์รอบด้านต้องมีความเปลี่ยนแปลงแน่นอน หลายคนลงม้าที่ศาลาริมทางแล้วเดินขึ้นเขา ตลอดทางเดินๆ หยุดๆ พลางรำลึกความหลัง ราวครึ่งชั่วยามผ่านไปถังฟั่นค่อยเอ่ยขึ้นว่า "น่าจะเป็นข้างหน้านั่นแล้ว"

ข้างหน้าที่เขาบอกมีผู้คนมุงอยู่กลุ่มหนึ่งพอดี คล้ายกำลังถกเถียงอะไร กล่าวให้ถูกต้อง เป็นผู้สูงวัยคนหนึ่งกับคหบดีวัยกลางคนผู้หนึ่งที่พาคนมา

สิบกว่าคนกำลังมีปากเสียงกัน ฝ่ายหลังสีหน้าหงุดหงิดรำคาญใจ "เจ้าตกลงก็ดี ไม่ตกลงก็ช่าง ที่ผืนนี้เดิมก็เป็นของสกุลถังข้า สั่งให้เจ้าย้ายเจ้าก็ต้องย้าย"

ผู้สูงวัยโมโหจนเนื้อตัวสั่น "ถังเส้า! จะรังแกกันเกินไปแล้ว นายท่านและนายหญิงของข้าฝังอยู่ที่นี่มาหลายสิบปีแล้ว ตอนนั้นที่ผืนนี้ยังไม่ใช่ของพวกเจ้าด้วยซ้ำ บิดาเจ้าและนายท่านของข้าเป็นพี่น้องร่วมบิดา เจ้าจะมาขุดหลุมศพของคนสกุลเดียวกันได้อย่างไร!"

เด็กหนุ่มคนหนึ่งข้างๆ คหบดีวัยกลางคนตวาดว่า "ใครเป็นคนสกุลเดียวกับพวกเจ้า! อย่ามาแอบอ้างสุ่มสี่สุ่มห้า นายท่านบ้านเจ้าเป็นบุตรที่เกิดจากอนุ ส่วนพวกข้าเป็นลูกหลานฝ่ายภรรยาหลวง เหมือนกันได้หรือ! ตอนนั้นท่านปู่ข้าอนุญาตให้พวกเจ้านำศพมาฝังที่นี่ก็นับว่าให้เกียรติมากแล้ว ตอนนี้สกุลถังต้องการทวงที่ดินกลับคืน นี่ถูกต้องตามหลักทำนองคลองธรรม ใครกล้าพูดว่าไม่ใช่!"

ผู้สูงวัยอายุมากแล้ว ปากคอไม่คล่องแคล่ว ไม่ทราบควรโต้แย้งเช่นไร อีกฝ่ายพูดจบก็หมดความอดทนจะทุ่มเถียงกับเขาต่อ โบกมือให้คนเข้าไปขุดโลงศพขึ้นมาทันที

พวกผางจี้เหลือบเห็นชื่อบนป้ายหลุมศพแต่แรกแล้วจึงทราบฐานะของผู้เป็นเจ้าของหลุมศพ หากมิใช่ถังฟั่นรีๆ รอๆ ไม่ขยับ พวกเขาคงเข้าไปรัดอีกฝ่ายยกหนึ่งแล้ว ครั้นเห็นคนพวกนั้นตระเตรียมลงมือ ถังฟั่นที่ชมดูด้วยสายตาเยียบเย็นจึงส่งเสียงเรียก "ลุงถัง"

เมื่อครู่ทั้งสองฝ่ายโต้เถียงกันหน้าดำหน้าแดง ต่อให้ทราบว่าด้านข้างมีคนกำลังชมดูก็มิได้ใส่ใจเพราะคิดว่าเป็นผู้สัญจรทั่วไป ยามนี้คำว่า 'ลุงถัง' เข้าหู ผู้สูงวัยหันขวับมาเห็นถังฟั่น เริ่มจากทำหน้าสงสัย ตามด้วยสีหน้าค่อยๆ แปรเปลี่ยน สุดท้ายกลายเป็นตื่นเต้นดีใจ "ท่าน...ท่านคือนายน้อย?"

ถังฟั่นออกจากบ้านไปพเนจรทั่วแดนตั้งแต่ยังเล็ก หลังสอบติดบัณฑิตจิ้นซื่อก็ไม่เคยกลับมาบ้านเดิมอีกเลย แม้ส่งข้าวของเงินทองมาให้ลุงถังเป็นประจำ แต่อย่างไรก็ผ่านไปสิบกว่าปีแล้ว หนุ่มน้อยไร้เดียงสาในปีนั้นบัดนี้กลายเป็นบุรุษสูงสง่าผ่าเผย ดังนั้นลุงถังถึงต้องพินิจอยู่นานจึงได้ส่งเสียงร้องทัก

เห็นถังฟู่นผงกศีรษะยิ้มๆ ลุงถังจึงเดินมาหา กุมมือเขาพลางกล่าวอย่างดีอกดีใจ "กลับมาก็ดีแล้ว กลับมาก็ดีแล้ว"

ถังฟู่นดันตัวลุงถังออกเบาๆ แล้วถอยหลังสองสามก้าว ก้มกายจรดพื้นต่ออีกฝ่าย น้อมคำนับเต็มพิธี "หลายปีนี้ข้าไม่อยู่ โชคดีที่ท่านช่วยปัดกวาดและเซ่นไหว้ท่านพ่อท่านแม่ผู้ล่วงลับแทนข้า น้ำใจอันสูงส่งของลุงถัง โปรดรับการคารวะจากข้าด้วย!"

"มิบังอาจ มิบังอาจ" ลุงถังรีบสะอึกเข้ามาประคอง "นายน้อยมีหน้าที่การงานใหญ่โต หลายปีนี้อยู่ข้างนอกเหนื่อยยากตรากตรำ งานพวกนี้ล้วนเป็นหน้าที่ของข้า ไหนเลยจะรับการคารวะจากนายน้อยได้"

ถังฟู่นกล่าวด้วยน้ำเสียงละอาย "เป็นข้าสะเพร่าเอง ลุงถังอายุปูนนี้กลับยังต้องลำบากท่านมาดูแลสุสานท่านพ่อท่านแม่ข้าทุกปี"

นอกจากลุงถัง ถังฟู่นก็ไม่เหลือญาติพี่น้องใดที่บ้านเดิมอีก หลังจากเข้ารับราชการเพื่อหลีกเลี่ยงคนทางบ้านอาศัยนามของเขาไปใช้ในทางมิชอบจึงแทบมิได้ส่งข่าวกลับไป ฉะนั้นหลายปีนี้แม้มีจดหมายถึงกันสม่ำเสมอและให้ความดูแลลุงถังไม่ได้ขาด อีกฝ่ายกลับหาทราบไม่ว่าเวลานี้เขาดำรงตำแหน่งมหาเสนาบดีแล้ว ทั้งยังเป็นพระอาจารย์ในรัชทายาทตำหนักบูรพา เพียงเข้าใจว่าถังฟู่นยังเป็นขุนนางชั้นผู้น้อยที่ไม่ประสบความสำเร็จคนหนึ่ง มีฐานะพื้นๆ เท่านั้น

พลันได้ยินเสียงหัวเราะเยาะดังขึ้นด้านข้าง "ถ้าทำงานใหญ่โตจริงจะถึงกับไม่ได้กลับบ้านเดิมเป็นสิบปีเช่นนี้หรือ คิดว่าไม่มีหน้ากลับมามากกว่าเห็นได้ว่าใช่จะได้ดิบได้ดีไปถึงไหน"

ถังฟู่นเหลียวมองต้นเสียง นอกจากคหบดีวัยกลางคนที่อยู่หน้าสุดคนอื่นๆ ที่เหลือเขาล้วนไม่รู้จักสักคน

ลุงถังด้านข้างกล่าวว่า "นายน้อย คนผู้นั้นก็คือถังหรง บุตรคนโตของลุงท่าน ตามศักดิ์แล้วน่าจะเป็นญาติผู้พี่ของท่าน ข้างๆ นั่นก็เป็นญาติผู้พี่คนรองของท่านอีกเช่นกัน ถังซั่ว"

เขาพูดเบามาก อีกฝ่ายกลับยังได้ยิน ถังซั่วตะคอกใส่ "ญาติผู้พี่อันใด! พวกเราสกุลถังไม่มีลูกหลานเช่นนี้ ถังฟู่น ปีนั้นบิดาเจ้าแยกตัวออกจากบ้าน

สกุลถังก็ไม่นับเป็นคนของสกุลถังแล้ว นึกไม่ถึงหลังจากตายไปยังหน้าด้านกลับมาฝังศพที่สกุลถังอีก ท่านปู่ข้ามีเมตตาจึงไม่คิดเล็กคิดน้อยกับพวกเจ้า ตอนนี้ไม่สะดวกง่ายดายเช่นนั้นอีกแล้ว เจ้ามาได้ประจวบเหมาะพอดี ถ้าอยากให้พ่อแม่เจ้าฝังอยู่ที่นี่ต่อไปก็ต้องจ่ายเงินทุกปี ไม่อย่างนั้นก็ยกโลงศพไสหัวออกไปเดี๋ยวนี้!"

ถังฟั่นสีหน้าราบเรียบ "จ่ายเงินเท่าไร"

ถังชั่วตอบ "ปีละหนึ่งร้อยตำลึง"

ลุงถังสบถเสียงฉุน "ไม่ปล้นไปเสียเลยเล่า!"

ถังชั่วยิ้มย่อง "ไม่มีเงินจ่ายก็อย่ามาพูดพร่ำ รีบขุดโลงไม้ของนายท่านนายหญิงของพวกเจ้าออกไป"

ถังฟั่นเลิกคิ้ว กล่าวเสียงชืดชา "ปีนั้นก่อนท่านพ่อสิ้นใจได้กำชับว่าต้องนำศพกลับมาฝังที่บ้านเดิม เรื่องนี้ข้าเคยเรียนถามประมุขสกุลแล้ว ตอนนั้นท่านก็เห็นด้วย แล้วไยผ่านไปหลายปีกลับยกเรื่องย้ายโลงศพขึ้นมาพูดอีก"

ถังหรงกล่าว "จะบอกให้รู้ไว้ เวลานี้ประมุขสกุลคือท่านพ่อข้า คำมั่นใดๆ ที่อดีตประมุขสกุลเคยให้ไว้นั่นเป็นเรื่องของอดีตประมุขสกุล บิดาข้าก็คือบิดาข้า ไหนเลยนำมาปะปนกันได้"

ถังเส้าลูบเครา วาจาที่กล่าวกลับไม่ระคายหูเท่าบุตรชายทั้งสอง แต่ความหมายใกล้เคียงกัน "ถังฟั่น สุสานสกุลถังมีไว้สำหรับคนสกุลถังเท่านั้น ในเมื่อบิดาเจ้าไม่ใช่คนสกุลถังแล้ว ตามหลักสมควรย้ายออกไปไว้ที่อื่น หากเจ้ายังดึงดัน เช่นนั้นก็อย่าตำหนิว่าข้าแล้งน้ำใจ"

พวกผางฉีแม้ไม่ทราบต้นสายปลายเหตุ แต่ลำพังจากบทสนทนานี้ก็พอจะฟังออกถึงเงื่อนงำอยู่บ้าง

บิดาของถังฟั่นกับถังเส้าเดิมเป็นพี่น้องร่วมบิดาต่างมารดา ถังเส้าเป็นบุตรคนโตของภรรยาหลวง บิดาของถังฟั่นกลับถือกำเนิดจากอนุ สกุลถังเป็นตระกูลใหญ่มีกิจการค้ามากมาย บวกกับปู่ของถังฟั่นมีนิสัยเจ้าชู้ สามภรรยาสี่อนุไม่เคยขาดตอน ย่าของถังฟั่นเป็นคนซื่อ อยู่ในคฤหาสน์มักถูกกดขี่ข่มเหงเสมอ ทำให้กลัดกลุ้มและมีโรครุมเร้า หลังบิดาถังฟั่นเติบใหญ่สอบรับราชการได้

บวกกับทำการค้าเล็กๆ จึงเสนอต่อบิดาว่าขอแยกตัวออกไปและพามารดาไปอยู่ด้วย สุดท้ายสองฝ่ายหารือได้ข้อยุติว่าให้บิดาถังฟั่นบริจาคทุนสร้างสถานศึกษาแห่งหนึ่งในนามของครอบครัวบุตรคนโต ส่วนสกุลถังก็ตกลงให้บิดาถังฟั่นพามารดาออกมา

เช่นนี้แล้วมาตรว่าครอบครัวของถังฟั่นยังอยู่ในสังกัดสกุลถังเมืองเจิ้นเจียง แต่ความเป็นจริงกลับแยกตัวเป็นอิสระ แผ่ขยายวงศ์วานตามลำพังนานแล้ว

หลังจากบรรดารุ่นอาวุโสทยอยล่วงลับ บุญคุณความแค้นของคนรุ่นก่อนเดิมทีสมควรลบล้างจางหาย แต่ถังเส้าเคยมีเรื่องผิดใจกับบิดาถังฟั่นตั้งแต่ยังเยาว์ ต่อมาประมุขสกุลถึงแก่กรรม คนในสกุลจึงเสนอให้ถังเส้ารับสืบทอดตำแหน่งประมุขสกุล ถังเส้าเห็นบิดาถังฟั่นด่วนจากไป ทั้งถังฟั่นเองก็จากบ้านเกิดไปไกลโดยปราศจากข่าวคราว จึงบังเกิดความคิดลบหลู่เหยียดหยามด้วยการขุดย้ายโลงศพของบิดามารดาถังฟั่นออกไป นึกไม่ถึงปีนี้ถังฟั่นจะกลับมาเซ่นไหว้บรรพบุรุษและเจอกับเหตุการณ์นี้เข้าพอดี

แม้ถูกถังฟั่นพบเห็นเข้า แต่ถังเส้ากลับหาเกรงกลัวสักนิดไม่

หนึ่งเพราะเวลานี้เขาเป็นประมุขสกุล สกุลถังในเจิ้นเจียงทุกคนล้วนยกย่องเขาเป็นผู้นำ ที่ดินผืนนี้เดิมก็เป็นสุสานของสกุลถัง ตามเหตุผลแล้วเขาย่อมมีสิทธิ์ขาด

สองเพราะเขามั่นใจว่าทางฝั่งถังฟั่นตอนนี้เหลือแค่ถังฟั่นคนเดียว ไม่มีเรี่ยวแรงต่อต้าน ต่อให้ถังฟั่นรับราชการอยู่ข้างนอกหลายปี คิดว่าก็คงไม่ใช่ตำแหน่งใหญ่โตอันใด หาไม่แล้วกลับมาคราวนี้ต้องมีขบวนแห่เอิกเกริกและมีนายอำเภอติดตามเป็นเงา ไหนเลยจะมีแค่ลูกแมวสองสามตัว สภาพเงียบเหงาโหรงเหรงเช่นนี้

มังกรแกร่งยากสยบงูเจ้าถิ่น ต่อให้ถังฟั่นอัญเชิญนายอำเภอหรือกระทั่งเจ้าเมืองมาได้ คนเหล่านี้ก็ไม่มีสิทธิ์ก้าวก่ายเรื่องภายในของสกุลถัง ไม่เช่นนั้นจะกลายเป็นที่ครหาของผู้คน

ถังฟั่นได้ฟังก็ไม่โกรธ กลับขำ "ถ้าข้าไม่ยอมย้ายเล่า"

ถังเส้านึกอยู่แล้วว่าถังฟั่นไม่มีทางรอมชอมโดยง่าย "เจ้าไม่ยอมย้าย

พวกเราก็ได้แต่ช่วยย้ายให้เจ้า มาเร็ว ลงมือ"

ไม่รอถังฟื่นสั่งการ ขณะบุรุษร่างล่ำสันหลายคนข้างหลังถังเส้าม้วนแขนเสื้อตาหน้าเข้ามา ดาบยาวของผางฉีก็ออกจากฝัก ประกายดาบวูบวาบไม่กี่คราทั้งหมดนั้นก็ล้มกองแทบพื้นพร้อมกับไม้พลองในมือถูกฟันขาดเป็นสองท่อนโดยพร้อมเพรียง

นี่ยังนับว่าผางฉีมีเมตตา ถ้าจัดการด้วยวิธีเดียวกับที่ใช้ต่อกรศัตรูหลายคนนี้น่าจะกระอักเลือดไม่ก็กระดูกหัก มิใช่แค่มีรอยบาดสองสามแห่งเช่นนี้

ถังหรงและถังซั่วสองพี่น้องทั้งตระหนกทั้งโมโห "เจ้า...เจ้าบังอาจทำร้ายคน พวกเราจะไปแจ้งนายอำเภอ!"

ผางฉีโบกมือเหมือนไล่พวกขอทาน "รีบไปๆ ถ้านายอำเภอไม่ยอมผดุงความยุติธรรมให้ พวกเจ้าก็ไปแจ้งท่านเจ้าเมือง ท่านผู้ตรวจการ บอกว่าพวกเจ้าจะขุดหลุมศพบรรพบุรุษผู้อื่น สุดท้ายถูกทุบตี ดูว่าพวกเขาจะยอมออกหน้าให้พวกเจ้าหรือไม่"

"เหล่าผาง" นี่เป็นสุยโจวเอ่ยเตือนผางฉีว่าอย่าลามปามเกินควร

ผางฉีหัวเราะคิกแล้วหุบปากไป

ถังหรงกับถังซั่วยังคิดจะพูดต่อ กลับถูกถังเส้ายับยั้งไว้ ฝ่ายหลังอย่างไรก็กินข้าวมามากกว่าพวกเขาหลายปี ประสบการณ์ก็สูงกว่า แม้พวกสุยโจววางตัวสมถะ แต่สง่าราศีนั้นมองปราดเดียวก็ทราบว่าไม่ใช่สามัญชน นี่ทำให้ถังเส้าประหลาดใจอยู่บ้าง สายตาที่มองถังฟื่นก็ผิดแผกไปเล็กน้อย

หลายปีนี้ถังฟื่นดำรงตำแหน่งในราชสำนักแทบไม่เคยบอกใครถึงบ้านเดิมของตัวเอง ต่อให้มีใครเอ่ยถามขึ้นก็บอกเพียงว่าเป็นคนฉางโจว เพราะบรรพบุรุษสกุลถังอพยพจากฉางโจวมาที่เจิ้นเจียง บอกเช่นนี้ก็ไม่นับว่าผิด ยังหลีกเลี่ยงผู้มีจิตคิดสอดแนมได้ด้วย

ดังนั้นต่อให้สกุลถังมีใครรับราชการ ทราบว่าตอนนี้มีมหาเสนาบดีชื่อถังฟื่น ก็จะไม่คิดโยงไปถึงหนุ่มน้อยที่ออกพเนจรตั้งแต่ยังเล็กและบิดามารดาด่วนจากไปคนนั้น

แม้ถังเส้าลอบประเมินฐานะของถังฟื่นในใจ แต่ไม่มีทางเชื่อมโยงเขากับ

มหาเสนาบดีสภาขุนนางเข้าด้วยกันแน่ เพียงจะเข้าใจว่าเผอิญมีชื่อแซ่ตรงกันเท่านั้น

และเป็นเพราะเขาดูแคลนถังฟั่นตั้งแต่ต้นถึงได้เกิดมโนหลอนเช่นนี้ครอบงำจิตใจ

ไม่ว่าถังฟั่นมีฐานะภูมิหลังเช่นไร แต่ตอนนี้ถังเส้าก็ทำอะไรเขาไม่ได้ บริวารในบ้านสู้ไม่ได้ หรือจะให้พวกเขาสามคนพ่อลูกบุกเข้าไปลุยเอง?

"ถังฟั่น เจ้ากลับมาคราวนี้เพียงเพื่อเซ่นไหว้บิดามารดาเท่านั้นหรือ" เขาผ่อนคลายสีหน้าลง ราวกับเป็นญาติผู้ใหญ่ที่เปี่ยมความอาทรคนหนึ่งจริงๆ "ไม่ใช่ครอบครัวเดียวกัน ไม่เข้าประตูบ้านเดียวกัน บิดาเจ้าแม้ด่วนจากไป แต่เจ้ายังคงเป็นหลานของข้า ในเมื่อกลับมาแล้วก็เข้าบ้านไปกินข้าวสักมื้อเถอะ"

ถังฟั่นกลับไม่เห็นแก่หน้าสักนิด หัวเราะเสียงซีดชา "ท่านผู้เฒ่าถังสีหน้าท่านยากแท้หยั่งถึงยิ่งกว่าความคิดของอิสตรีเสียอีก เมื่อครู่ยังอยากให้ข้าขุดหลุมฝังศพบรรพบุรุษ ตอนนี้กลับเชิญข้าไปเป็นแขกที่บ้าน นี่ออกจะไม่สอดคล้องกับธรรมเนียมปฏิบัติทั่วไปกระมัง"

ถังเส้านึกฉุนด้วยความกระดาก ตนอุตส่าห์ให้เกียรติ ถังฟั่นกลับไม่ไว้หน้า "ในเมื่อเจ้าไม่สมัครใจ เช่นนั้นก็แล้วไป เก่งจริงเจ้าก็อยู่ที่นี่ไม่ต้องไปไหน ไม่เช่นนั้นถัดจากนี้มีเหตุอันใดก็อย่าตำหนิว่าข้าไม่เห็นแก่ความเป็นญาติไม่เตือนสติเจ้าแต่เนิ่นๆ"

นี่เท่ากับทิ้งวาจาข่มขู่แล้ว

"เช่นนั้นข้าจะรอชมฝีมือท่านผู้เฒ่าถัง" ถังฟั่นเม้มปาก รอยยิ้มยิ่งกดลึก

สุยโจวทราบ คราวนี้เขามีโทสะแท้จริงแล้ว

แต่ถังเส้าหาทราบไม่ กับพวกสุยโจวเขาไม่กล้าลงมืออีก ได้แต่ใช้วาจาเสียดสีข่มขู่ จากนั้นสะบัดแขนเสื้อเดินนำบุตรชายและบริวารจากไป

ลุงถังนึกเป็นห่วง "นายน้อย อย่างไรท่านก็ไม่ได้อยู่ที่นี่ตลอด เมื่อใดที่ท่านจากไป พวกเขาก็จะลงมือ..."

ถังฟั่นบอกว่า "ไม่ต้องกลัว เขาจะลงมือตอนที่ข้ายังอยู่ในเจิ้นเจียงแน่นอน"

ลุงถังไม่เข้าใจ "หา?"

ถังฟั่นกล่าวยิ้มๆ "บิดาข้ากับเขามีเรื่องบาดหมางตั้งแต่อดีต ตามหลักแล้วคนตายเหมือนตะเกียงมอด ล้วนมลายหายกับสายลม เขากลับยังผูกใจเจ็บ อาศัยความเป็นประมุขสกุลมาข่มข้า เห็นได้ว่าจิตใจคับแคบ ครานี้ประสบอุปสรรค เขาไม่มีทางยอมแพ้ง่ายๆ และอยากให้ข้าประสบกับความอับอายขายหน้าเช่นกัน ดังนั้นต้องวิ่งโร่ไปขอให้ทางการออกหน้ามาจัดการข้าแน่นอน"

ลุงถังได้ฟังก็ยิ่งร้อนใจ "เช่นนั้นจะทำอย่างไรดี"

ถังฟั่นบอกว่า "ไม่ต้องกังวล มา ข้าจะแนะนำสหายหลายคนให้รู้จัก นี่คือสุยโจว สุยก่วงชวน สหายรักร่วมเป็นร่วมตายของข้า นี่คือผางฉีกับเหยียนหลี่ ท่านเรียกพวกเขาว่าเหล่าผางเหล่าเหยียนก็ได้ พวกเขาเป็นผู้คุ้มกันความปลอดภัยให้ข้าตลอดการเดินทางรอบนี้"

ลุงถังเพิ่งเห็นฝีไม้ลายมือของผางฉีสดๆ ร้อนๆ ในใจให้รู้สึกยำเกรง บวกกับได้ยินว่าพวกเขาเป็นผู้คุ้มกันส่งถังฟั่นมาที่นี่จึงขมีขมันก้มกายคำนับ "ขอบคุณคุณชายทั้งสามที่คอยดูแลความปลอดภัยของนายน้อยบ้านข้า"

สุยโจวยับยั้งไม่ให้เขาคำนับพลางกล่าวอย่างสุภาพ "ข้ากับรุ่นซิงสนิทสนมคุ้นเคย ท่านผู้เฒ่าไม่จำเป็นต้องขอบคุณ"

จากที่เขาเฝ้าสุสานให้สกุลถังหลายปีก็เพียงพอพิสูจน์ถึงความซื่อสัตย์ภักดี ถังฟั่นจึงให้ความเคารพเกรงใจ บวกกับได้ยินลุงถังบอกว่ามิได้แต่งงานใหม่หลังจากคู่ชีวิตตัวเองลาโลกไปเมื่อหลายปีก่อน เวลานี้อยู่ตัวคนเดียวไร้ซึ่งบุตรธิดา จึงอดสะท้อนใจมิได้ "ลุงถัง รอเซ่นไหว้ท่านพ่อท่านแม่ข้าเสร็จเรียบร้อยท่านก็กลับไปพร้อมข้าเถอะ"

ลุงถังส่ายหน้าระรัว "นายท่านและนายหญิงยังต้องการข้า อีกอย่างคนสกุลถังคงไม่เลิกราแต่เพียงเท่านี้แน่ ข้ากลัวว่าทันทีที่นายน้อยจากไป พวกเขาจะแอบมาทำลายหลุมศพ"

ถังฟั่นปลอบว่า "คราวนี้ข้าจะจัดการให้เบ็ดเสร็จเด็ดขาด จะได้ไม่เป็นปัญหาในภายหลัง"

ลุงถังอึกอัก "นายน้อย มังกรแกร่งอย่างไรก็ยากสยบงูเจ้าถิ่น..."

ถังฟั่นยิ้มบอกว่า "ถ้าแม้แต่งูยังสยบไม่ได้ นั่นเพียงแสดงให้เห็นว่า

มังกรไม่แกร่งพอ"

เห็นเขามั่นอกมั่นใจปานนี้ ลุงถังจำต้องกลืนความวิตกกังวลลงไป

ก่อนหน้านี้ถังฟั่นก็ส่งจดหมายมาบอกเขาแล้วว่าจะรุดมาเซ่นไหว้บรรพบุรุษตอนเทศกาลชิงหมิง ขอให้ลุงถังตระเตรียมธูปเทียนและกระดาษเงินไว้ล่วงหน้า ยามนี้ไล่พวกถังเส้าไปแล้ว ถังฟั่นจึงโขกศีรษะขอขมาเบื้องหน้าหลุมศพบิดามารดาก่อน จากนั้นเผากระดาษเงินพลางพิลาปรำพัน

บิดาของถังฟั่นเมื่อครั้งยังมีชีวิตอยู่ก็ได้ชื่อว่าเป็นคนไม่ยึดติดในแบบแผน แม้สอบติดราชการ แต่ต่อมาเส้นทางรับราชการไม่เรืองรองนัก กลับแตกฉานทั้งด้านการค้าและเชิงอักษร จัดว่าเป็นอัจฉริยะผู้หนึ่ง เสียดายที่อายุสั้น สมาชิกในครอบครัวถังฟั่นถึงได้หร็อมแหร็มเช่นนี้ ทว่าคนจริงไม่จำเป็นต้องเสแสร้งแกล้งทำ บิดาถังฟั่นมีอุปนิสัยใจคอและทัศนคติแตกต่างจากคนทั่วไป มาตรว่าอยู่ในปรภพก็คงจะไม่ถือสาที่ถังฟั่นหมกมุ่นกับงานส่วนรวมจนละเลยเรื่องส่วนตัว

พิธีเซ่นไหว้เสร็จสิ้น ทุกคนจัดเก็บข้าวของออกจากสุสานของสกุลถังเดินเลียบบันไดลงเขา

ขณะใกล้ถึงเชิงเขากลับถูกคนกลุ่มหนึ่งด้านหน้ากีดขวางทางไป

ฝ่ายตรงข้ามมิได้ส่อเจตนาหาเรื่องพวกเขา พวกถังฟั่นกวาดมองคร่าวๆ ด้านหลังกลุ่มคนยังมีโลงศพใบหนึ่งวางอยู่ คล้ายว่ากำลังทุ่มเถียงอะไรกัน ในกลุ่มนั้นมีคนผู้หนึ่งแต่งเครื่องแบบนายอำเภอขั้นเจ็ดพร้อมด้วยเจ้าหน้าที่อีกจำนวนหนึ่ง คิดว่าคงเพิ่งขึ้นมา กำลังหอบหายใจพลางสดับฟังทั้งสองฝ่ายบอกเล่าต้นสายปลายเหตุ

เพราะทางเดินคับแคบ เมื่อถูกคนเหล่านี้ขวางไว้ คนอื่นๆ จึงหมดปัญญาเดินผ่าน ได้แต่ยืนอยู่ข้างๆ ชมดูเรื่องชาวบ้าน

แลดูเอะอะอึกทึก แต่เรื่องราวกลับมิได้ซับซ้อน พวกถังฟั่นยืนฟังได้ครู่หนึ่งก็จับใจความได้เลาๆ

มูลเหตุของเรื่องนี้คือสกุลเฉินและสกุลเฝิงของอำเภอนี้ไม่ชอบหน้ากัน

มานานแล้ว เจ็ดวันก่อนเฉินหลินเสียชีวิตด้วยโรคปัจจุบันทันด่วนในบ้าน คนสกุลเฉินโศกเศร้าสุดแสน แต่ก็อับจนปัญญา ตั้งใจว่าหลังตั้งศพไว้เจ็ดวันจะแบกขึ้นไปทำพิธีฝังบนเขา แต่เพราะฝนตก ทางขึ้นเขาค่อนข้างลื่น และโลงศพยังเป็นไม้เนื้อบางไม่แข็งแรง คนแบกโลงไม่ระวังจึงลื่นล้ม ทำให้ศพหล่นร่วงออกมาทันที

หกล้มยังพอทำเนา แต่คนสกุลเฉินกลับเผอิญพบว่าท้ายทอยของเฉินหลินมีบาดแผลรอยหนึ่ง ลึกจนเห็นกระดูก ก่อนหน้านี้เป็นเพราะมีเส้นผมบดบัง อีกทั้งคนสกุลเฉินเร่งรีบทำพิธีจึงไม่ทันสังเกต ยามนี้พบเห็นโดยบังเอิญย่อมตื่นตระหนกยกใหญ่

หากเฉินหลินมิได้เสียชีวิตด้วยโรคปัจจุบันทันด่วน แต่ถูกคนทำร้ายถึงแก่ความตาย เช่นนั้นก็เป็นคดีฆ่าคนตายแล้ว

คนสกุลเฉินย้อนคิดอย่างละเอียด ยามนี้ค่อยนึกขึ้นได้ว่าวันที่เฉินหลินสิ้นใจ ช่วงบ่ายได้ออกไปข้างนอก เมื่อกลับมาถึงยังบอกว่าตัวเองได้เจอกับเฝิงซานจย่าและเกิดมีปากเสียงกัน

ดังนั้นคนสกุลเฉินมั่นใจว่าเฉินหลินตายเพราะฝีมือเฝิงซานจย่า พอดีกับสุสานสกุลเฝิงอยู่ในละแวกนี้ และวันนี้ยังตรงกับเทศกาลชิงหมิง คนสกุลเฝิงต้องรุดมาเซ่นไหว้บรรพบุรุษแน่นอน จึงแบกโลงศพมาขวางทางคนสกุลเฝิงที่หน้าสุสาน แล้วส่งคนไปแจ้งนายอำเภอ

ฉะนั้นจึงมีภาพเหตุการณ์อย่างที่พวกถังฟั่นเห็น

ตามขั้นตอนโดยปกติแล้ว เมื่อนายอำเภอได้ยินว่ามีคดีฆ่าคนตายจะต้องส่งคนมาพาทั้งสองฝ่ายไปยังที่ว่าการอำเภอ จากนั้นชันสูตรศพและตัดสินคดี แต่ตอนนี้นายอำเภอกลับรุดมาด้วยตนเอง จุดประสงค์คือต้องการรักษาสภาพที่เกิดเหตุ เลี่ยงมิให้หลักฐานบนตัวศพเสียหายหลังถูกคนโยกย้าย

อื่นใดไม่ต้องพูดถึง ลำพังแค่รุดมาด้วยตนเองก็ควรค่าแก่การชื่นชมแล้ว

ถังฟั่นก็มิได้รีบร้อนไปที่ใด จึงยืนดูอยู่ข้างๆ ว่านายอำเภอเหรินจะตัดสินคดีอย่างไร

สุยโจวและพวกผางฉียิ่งไม่คัดค้านแน่นอน

มีคนถูกขวางทางเหมือนพวกเขาอยู่ไม่น้อย พวกถังฟั่นยืนปะปนอยู่ในกลุ่มคนมุงจึงไม่เป็นที่สะดุดตาเกินไป

ทางด้านนายอำเภอเหรินหลังรับฟังคำอุทธรณ์ของทั้งสองฝ่ายจบ เขาแบ่งเจ้าหน้าที่ออกเป็นสองกลุ่มก่อน กลุ่มแรกออกไปตั้งขบวนเป็นวงล้อมชั้นนอกปิดกั้นไม่ให้ผู้ใดเล็ดลอดออกไป รวมถึงคู่กรณีทั้งสองฝ่ายและฝูงชนคนมุง ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งให้ตรึงกำลังเป็นวงล้อมชั้นใน ดูแลความสงบเรียบร้อย

จากสิ่งเล็กๆ เหล่านี้สามารถมองออกถึงอุปนิสัยใจคอ ถังฟั่นอดจะผงกศีรษะมิได้

จากนั้นนายอำเภอเหรินซักถามเฝิงซานจย่าก่อน "คนสกุลเฉินบอกว่าวันที่เฉินหลินเสียชีวิตได้มีเหตุวิวาทขณะเจอเขาที่อำเภอโดยบังเอิญ ใช่เป็นความจริงหรือไม่"

เฝิงซานจย่าร้องทุกข์ "เรียนใต้เท้า วันนั้นผู้น้อยเจอกับเฉินหลินและมีปากเสียงกันจริง แต่เราสองคนไม่ได้ลงไม้ลงมือ แล้วจะทุบตีเขาถึงแก่ชีวิตได้อย่างไร เฉินหลินแข็งแรงกำยำกว่าผู้น้อยมาก ผู้น้อยไหนเลยสู้เขาได้ ขอใต้เท้าโปรดไตร่ตรอง"

ทุกคนได้ฟังต่างหันไปมองศพในโลง พินิจจากรูปร่าง เฉินหลินได้เปรียบกว่าจริงๆ ฉะนั้นคำพูดของเฝิงซานจย่ามีน้ำหนักให้เชื่อถือ

คนสกุลเฉินฉุนกึก "ใต้เท้า เขาพูดปด วันนั้นพวกเขาต่อยตีกันชัดๆ ตรงข้อศอกของเฉินหลินยังมีรอยช้ำเพราะถูกตีด้วยท่อนไม้อยู่เลย ท่านตรวจดู"

จบคำก็เข้าไปถลกแขนเสื้อของเฉินหลินขึ้น ฝูงชนก้มมอง บนแขนผู้ตายมีรอยฟกช้ำอยู่จริง เนื่องจากศพเริ่มแข็ง รอยแดงไม่จางหาย สีสันยังเข้มขึ้นราวกับเลือดจับตัวแข็งกระนั้น

นายอำเภอเหรินมองหน้าเฝิงซานจย่า "เฝิงซานจย่า เจ้าจะว่าอย่างไร"

เฝิงซานจย่ากล่าวตะกุกตะกัก "อาจชนถูกอะไรหลังกลับบ้าน..."

นายอำเภอเหรินพลันตะคอก "ยังจะโกหก รีบสารภาพมา!"

เฝิงซานจย่าคุกเข่ากับพื้นเสียงดังพลั่ก "ใต้เท้า ปรักปรำขอรับ ผู้น้อย...ผู้น้อยชกต่อยกับเฉินหลินจริง แต่เขาไม่เป็นอะไร ตอนนั้นยังเตะข้าเท้าหนึ่ง

ด้วยซ้ำ ท่านดู ท่านดู!"

เขาเลิกชายเสื้อตัวเองขึ้น แสดงรอยช้ำบนหน้าท้อง

คนสกุลเฉินเห็นเข้าจึงว่า "รอยเล็กๆ แค่นั้นไม่แน่เจ้าอาจเผลอไปชนเอง เมื่อครู่ยังบอกว่าไม่ได้ชกต่อย ตอนนี้กลับยอมรับ เห็นได้ชัดว่าร้อนตัว ใต้เท้าโปรดให้ความยุติธรรมด้วย"

เฝิงซานจย่าเอะอะขึ้นมา "นี่ผ่านมาตั้งเจ็ดวันแล้ว และข้าก็ไม่ใช่คนตาย รอยช้ำย่อมจางลงเป็นธรรมดา ข้าไม่ได้ฆ่าคน ข้าไม่ได้ฆ่าคน!"

คนสกุลเฉินตวาด "เฉินหลินดูแข็งแรงก็จริง แต่มีโรคหัวใจ ใครจะรู้ว่าเจ้าใช่ฉวยโอกาสต่อยศีรษะเขาสุดแรงตอนที่เขาอาการกำเริบหรือไม่"

สองฝ่ายยิ่งโต้เถียงยิ่งดุเดือด เฝิงซานจย่าก็มิใช่ตัวคนเดียว ข้างๆ ยังมีคนของสกุลเฝิงอยู่ด้วย สองบ้านนี้เดิมก็มีความแค้นลึกล้ำ ยามนี้วาจาไม่เข้าหูก็ทำท่าจะดาหน้าตะลุมบอน

"พี่ใหญ่?" พวกผางฉีหันไปทางสุยโจว ทำสายตาเป็นเชิงถามว่าจะให้เข้าไปยับยั้งหรือไม่

สุยโจวส่ายหน้าเบาๆ

นายอำเภอเหรินปฏิกิริยาว่องไว ยามนั้นตวาดลั่น "ใครกล้าลงมือ! ไม่เห็นกฎหมายอยู่ในสายตารึ! เจ้าหน้าที่ เข้าไปแยกพวกเขาออกแล้วนำตัวกลับที่ว่าการอำเภอ"

ใต้เท้านายอำเภอมีบัญชา ทุกคนสะดุ้งโหยง รีบทยอยหยุดมือ เวลาเช่นนี้ถือคติว่ายามอยู่ไม่เข้าศาล ยามตายไม่เข้านรก หากไม่มีกิจธุระผู้ใดก็ไม่ยินดีไปที่ว่าการอำเภอ

คนสกุลเฉินคุกเข่าคร่ำครวญ ร่ำร้องวิงวอนนายอำเภอเหริน อย่าได้ให้ผู้ตายนอนตาไม่หลับ

ทางฝั่งสกุลเฝิงก็รำพันเสียงเครือว่าตัวเองถูกปรักปรำ

สถานการณ์สับสนวุ่นวาย แม้แต่ถังพั่นฟังแล้วยังรู้สึกปวดเศียรเวียนเกล้า สองหูอื้ออึงไปหมด

นายอำเภอเหรินซักถามคนสกุลเฉิน "พวกเจ้าบอกว่าเฉินหลินเป็นโรคหัวใจ

มีหลักฐานหรือไม่"

คนสกุลเฉินรีบตอบ "มีขอรับๆ ท่านหมอเฉินตรงหัวถนนถังซีสามารถเป็นพยาน เขามาตรวจดูอาการให้เฉินหลินบ่อยๆ ที่บ้านยังมีเทียบยาและยาลูกกลอนที่ไม่ได้กินวางอยู่เลย และก็เพราะเหตุนี้พวกเราถึงเข้าใจว่าเฉินหลินหัวใจวายเฉียบพลัน ไม่เคยคาดคิดว่าเขาจะเสียชีวิตด้วยสาเหตุอื่น"

เฝิงซานจย่าปั้นหน้ามึนงงสุดขีด "ใต้...ใต้เท้า ปรักปรำขอรับ ผู้น้อยไม่ทราบจริงๆ ว่าเขาเป็นโรคหัวใจ ยิ่งไม่เคยทุบตีศีรษะเขา ผู้น้อยจะฆ่าเขาได้อย่างไร ขอใต้เท้าอย่าได้ปรักปรำ"

"ใต้เท้าไม่ปรักปรำ!" นายอำเภอเหรินตัดบทสะอื้นให้น้ำหูน้ำตาไหลของเขาด้วยความหงุดหงิด นั่งยองๆ ลงไปตรวจดูสภาพศพ เจ้าหน้าที่ช่วยพลิกศพให้นายอำเภอเหรินไม่รังเกียจว่าสกปรก ใช้มือเขี่ยเส้นผมที่บังอยู่ด้านบนออก สิ่งที่เข้าสู่ครรลองสายตาคือบาดแผลที่ลึกมากรอยหนึ่งดังคาด พอลูบดู คล้ายว่ากระดูกก็ได้รับความเสียหายด้วย

นายอำเภอเหรินอดมุ่นคิ้วมิได้ บาดแผลลักษณะนี้ถ้าเกิดจากการชกต่อยจริง เฉินหลินไฉนไม่รู้สึกอะไรเลยจนกลับถึงบ้านแล้วค่อยล้มลง

เขาถามคนสกุลเฉิน "ก่อนเฉินหลินตายมีอาการอย่างไร"

พี่ชายของเฉินหลินตอบว่า "หลังจากเขากลับมาก็บ่นว่าปวดหัวตลอด เป็นพวกเราที่ประมาทเอง ตอนนั้นไม่ทันได้เฉลียวใจ ยังเตือนเขาด้วยว่าต่อไปถ้าเจอคนสกุลเฝิงให้เดินอ้อมไปอีกทาง ผู้ใดทราบ...ผู้ใดทราบ..."

ไม่มีผลชันสูตรศพ นายอำเภอเหรินยากจะตัดสินได้ว่าคำพูดของเขาเป็นความจริงหรือไม่ และจากบาดแผลก็ยากจะพิสูจน์ว่าเฝิงซานจย่าฆ่าคนหรือไม่ เขานึกเสียใจอยู่บ้างที่ตนเองเร่งร้อนรุดมา ไม่ได้พาหมอชันสูตรมาด้วย ยามนี้เห็นว่ามีคนมุงดูมากขึ้นทุกที เขารู้สึกกระอักกระอ่วนใจจึงได้แต่ลุกขึ้นเตรียมเรียกคนนำตัวทั้งสองฝ่ายกลับที่ว่าการอำเภอก่อน

จังหวะนั้นเองข้างๆ พลันมีเสียงดังขึ้น "โกนผมเขาให้หมด กรีดเปิดผิวหนังตรวจดูก็จะเห็นความจริงแล้ว"

นายอำเภอเหรินช้อนสายตาขึ้นอย่างแปลกใจ กลับเห็นผู้พูดเป็น

บุรุษรูปงามที่สุภาพเรียบร้อยผู้หนึ่ง ครั้นเห็นตนมองไปก็ผงกศีรษะให้

รอยยิ้มและราศีของคนผู้นี้มีแรงจูงใจเปี่ยมล้น ส่งผลให้นายอำเภอเหริน ที่รู้ทั้งรู้ว่าตัวเองสวมชุดขุนนางอยู่ ควรจะวางมาดนายอำเภอที่น่าเกรงขาม กลับยังยิ้มตอบอีกฝ่ายอย่างห้ามใจไม่อยู่

ไม่รอนายอำเภอเหรินตอบคำ คนสกุลเฉินด้านข้างก็โวยวายใส่บุรุษผู้นั้น บอกว่าเขาไม่ให้เกียรติผู้ตาย จิตเจตนาไม่บริสุทธิ์ และยังบอกว่าเขาเป็นผู้ช่วยที่เฝิงซานจย่าเชิญมา วาจายิ่งกล่าวยิ่งไม่น่าฟัง

สุยโจวก็คร้านจะปริปาก คนอื่นๆ แทบไม่เห็นเขาเคลื่อนไหวอันใด พลันประกายดาบวาบขึ้น พี่ชายเฉินหลินที่ด่าทออย่างดุเดือดพลันร้องโอ๊ยคำหนึ่ง เข็มขัดร่วงลงมาทันที ผู้คนโดยรอบหัวเราะครืน เขาหน้าแดงเถือกด้วยความลนลาน รีบตะปบกางเกงไว้พลางถลึงตาใส่สุยโจว

สุยโจวกล่าวเสียงเย็นเยียบ "ถ้าพวกเจ้ายังไม่หุบปาก ที่ร่วงลงมาจะไม่ใช่เข็มขัดแล้ว"

การใช้กำลังข่มขู่คนกลุ่มนี้ได้ผลชะงัดนัก พวกเขาเงียบเสียงทันทีดังคาด

นายอำเภอเหรินเอ่ยถามถังฟั่น "ท่านเป็นคหบดีของที่นี่? ไยข้าไม่เคยเห็นหน้ามาก่อน"

ถังฟั่นบอกยิ้มๆ "บุตรหลานอกตัญญูออกจากบ้านแรมปี เวลานี้ค่อยหวนกลับมาเซ่นไหว้บรรพชน อย่าให้นามอันต่ำต้อยนี้ระคายหูใต้เท้าเลย มิสู้กลับมาพูดคุยเรื่องคดีตรงหน้านี้เถอะ"

นายอำเภอเหรินเห็นเขากิริยาวาจาแตกต่างจากคนทั่วไปก็ไม่กล้าปฏิบัติต่ออีกฝ่ายเยี่ยงคหบดีอื่นๆ จึงพยักหน้าและเอ่ยว่า "เชิญกล่าว"

ถังฟั่นพูดว่า "เมื่อครู่ข้าได้บอกแล้ว ขอเพียงโกนผมตรงบาดแผลแล้วกรีดเปิดผิวหนังออกดูก็จะแยกแยะสาเหตุการตายได้"

"การทำเช่นนี้จะพิสูจน์ถึงสิ่งใด" นายอำเภอเหรินถาม

"หากได้รับบาดเจ็บจนถึงตาย เลือดคั่งใต้ผิวหนังจะซึมเข้ากระดูก หากเสียชีวิตเพราะสาเหตุอื่น เลือดคั่งจะอยู่แค่ภายนอกเท่านั้น" ถังฟั่นบอก

นายอำเภอเหรินรู้สึกคำพูดของอีกฝ่ายมีเหตุผล หากก็ไม่กล้าสรุป ยังคง

เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

ถังฟั่นเห็นเช่นนั้นจึงหันไปบอกผางฉี "เหล่าผาง รบกวนแล้ว"

ผางฉีรับคำแล้วกุมดาบเดินเข้าไป

พี่ชายเฉินหลินหิ้วขอบกางเกงอย่างทุลักทุเล เกรี้ยวกราดว่า "ใครกล้าแตะต้องศพน้องชายข้า ข้าขอสู้ตายกับมัน!"

บิดาเฉินหลินก็กล่าวกับนายอำเภอเหรินด้วย "ใต้เท้า บุตรชายข้าตายอย่างน่าเวทนาปานนี้ ไหนเลยยังให้ผู้อื่นมาทำลายศพ ทำให้เขามิอาจไปสู่สุคติได้"

นายอำเภอเหรินไม่พอใจกับการกระทำโดยพลการของพวกถังฟั่นเช่นกัน เห็นผางฉีไม่เห็นตนอยู่ในสายตาจึงตวาดว่า "หยุดมือ! ไม่มีคำสั่งของข้า ใครก็ห้ามแตะต้องศพของเฉินหลิน!"

ผางฉีเหลือบมองถังฟั่น เห็นเขาพยักหน้าเล็กน้อยจึงล้วงป้ายห้อยเอวของตัวเองออกมาจากอกเสื้อ "องครักษ์เสื้อแพรทำคดี ไม่ต้องรับอนุญาตจากขุนนางท้องถิ่น"

"อา...!" นายอำเภอเหรินตะลึงลานแล้ว

แม้อำเภอตานฉูไม่อาจเรียกว่าเป็นพื้นที่ทุรกันดาร แต่เขานึกไม่ถึงว่าคดีธรรมดาๆ คดีหนึ่งจะนำมาซึ่งความสนใจขององครักษ์เสื้อแพรเช่นนี้

เห็นอีกฝ่ายคล้ายตกใจแย่แล้ว ถังฟั่นจึงปลอบว่า "ท่านไม่ต้องคิดมาก พวกเราแค่เผอิญผ่านมาเท่านั้น"

นายอำเภอเหรินตั้งสติได้ก็ประสานมือคำนับ "ไม่ทราบผู้สูงศักดิ์มีนามว่าอะไร มาจากที่ใด"

ถังฟั่นบอก "ข้าแซ่ถัง มาจากเมืองหลวง"

นายอำเภอเหรินก็ไม่ใช่คนโง่ ตนใช้คำว่าผู้สูงศักดิ์ อีกฝ่ายมิได้ปฏิเสธ ทั้งยังมาจากเมืองหลวง นี่บ่งชัดว่าฐานะของเขาไม่ธรรมดาแน่นอน

"เรียนถามคุณชายถังมีความมั่นใจในคดีนี้กี่ส่วน"

"ไม่มั่นใจ" ถังฟั่นตอบ

นายอำเภอเหรินชะงักงัน เกือบเข้าใจว่าเขากำลังล้อตนเล่น

ถังฟั่นกล่าว "ไม่ว่ามีความมั่นใจหรือไม่ล้วนต้องกระทำสุดกำลัง นี่คือ

หลักสำคัญอันดับแรกของการสืบคดี"

พูดจบเขาพยักพเยิดให้ผางจีและเหยียนหลี่ลงมือ

ทั้งคู่ประสบการณ์โชกโชน มือไม้คล่องแคล่วว่องไว มิใช่พวกเจ้าหน้าที่อำเภอจะเทียบเทียมได้ กวัดแกว่งสองสามทีก็โกนผมเฉินหลินออกไป จากนั้นกรีดเปิดผิวหนังตามแนวบาดแผล เผยให้เห็นกระดูกด้านล่าง

ในที่นั้นล้วนเป็นชาวบ้านสามัญชน ไหนเลยเคยเห็นภาพสยดสยองเช่นนี้ บางคนถึงกับทนดูไม่ได้ต้องเผยสีหน้าหวาดเสียวออกมา หากก็ยังชะเง้อคอดูอย่างห้ามใจไม่อยู่

คนสกุลเฉินพลันเอะอะโวยวายขึ้นมาอีก รอบนี้นายอำเภอเหรินไม่ผ่อนปรน สั่งให้เจ้าหน้าที่คุมตัวไว้ทุกราย เลี่ยงมิให้วิ่งมาจุ้นจ้านจนเสียงาน

ถังฟั่นนั่งยองๆ ตรวจดูครู่หนึ่งก็เรียกนายอำเภอเหริน "ท่านมาดู"

นายอำเภอเหรินพอมองก็อดอุทานเบาๆ คำหนึ่งมิได้

ผางจีทำตามที่ถังฟั่นบอก กรีดไปกรีดมาบนกระดูก "ไม่มีเลือด"

ถังฟั่นพยักหน้า หันมาบอกนายอำเภอเหริน "เฝิงซานจย่าไม่ใช่ฆาตกร"

เฝิงซานจย่าดีใจราวกับได้รับอภัยโทษ "ขอบคุณใต้เท้าผู้ทรงคุณธรรมที่ช่วยตัดสิน! ขอบคุณใต้เท้าผู้ทรงคุณธรรมที่ช่วยตัดสิน!"

เขาพูดพร่ำไม่ได้ศัพท์ แต่ไม่ว่าใครจู่ๆ ประสบคราวเคราะห์โดยไม่ทราบสาเหตุ ทั้งยังเกือบกลายเป็นฆาตกรฆ่าคนตายก็คงไม่มีทางใจเย็นอยู่ได้

คนสกุลเฉินทยอยแสดงท่าทีไม่ยอมรับ

ถังฟั่นหัวเราะ "ถ้าข้าเดาไม่ผิด เฉินหลินเสียชีวิตด้วยโรคหัวใจกำเริบเฉียบพลันจริงๆ แต่เพราะสกุลเฉินและสกุลเฝิงมีความแค้นเป็นทุนเดิม สกุลเฉินจึงฉวยโอกาสป้ายสีเฝิงซานจย่า หมายกรรโชกทรัพย์ก้อนหนึ่ง ใช่หรือมิใช่"

คนสกุลเฉินหน้าถอดสี พี่ชายเฉินหลินอึกๆ อักๆ "เจ้า...เจ้าอย่าพูดส่งเดช ไม่มีเรื่องเช่นนี้เด็ดขาด"

แม้เขาปฏิเสธเสียงแข็ง แต่นายอำเภอเหรินมีหรือจะมองไม่ออก ยามนั้นสีหน้าดูเคร่ง "เจ้าหน้าที่ คุมตัวคนสกุลเฉินไปที่ว่าการอำเภอให้หมด ข้านายอำเภอจะสอบสวนทีละคนให้กระจ่าง เฝิงซานจย่าก็ไปด้วย"

เฝิงซานจย่ามองไปทางถังฟั่นอย่างงุนงง

ถังฟั่นปลอบว่า "ไปเถอะ ไม่เป็นไร นายอำเภอเหรินจะคืนความบริสุทธิ์ให้เจ้า"

นายอำเภอเหรินประสานมือคำนับถังฟั่น "คุณชายถังก็ไปด้วยได้หรือไม่"

ถังฟั่นพยักหน้า "ได้"

คนผู้นี้ทั้งกิริยาวาจาล้วนแฝงบุคลิกของผู้มีอำนาจ มาตรว่าใบหน้าประดับรอยยิ้มเป็นนิจ แลดูสุภาพอ่อนโยน แต่นายอำเภอเหรินยังรู้สึกถึงความกดดันที่มองไม่เห็น และความกดดันนี้ยังมาจากองครักษ์เสื้อแพรสองสามคนที่อยู่ข้างกายถังฟั่นด้วยเช่นกัน

เรื่องราวถัดจากนั้นล้วนสะดวกราบรื่น คนสกุลเฉินรับสารภาพอย่างว่องไว ก็เหมือนกับที่ถังฟั่นบอก เฉินหลินเสียชีวิตด้วยโรคปัจจุบันทันด่วนจริง แต่คนสกุลเฉินทราบว่าวันนั้นเขาเคยมีเรื่องชกต่อยกับเฝิงซานจย่า จึงเกิดความคิดชั่วร้าย ใคร่จะอาศัยเหตุนี้ไปปรักปรำเฝิงซานจย่า สามารถเอาโทษเฝิงซานจย่าได้หรือไม่นั้นเป็นเรื่องรอง หากกรรโชกทรัพย์สกุลเฝิงได้ก้อนหนึ่งนั่นจะประเสริฐสุดไม่มีใดเกิน เพียงแต่ไม่คาดว่าจะถูกถังฟั่นเปิดโปงง่ายๆ เช่นนี้ ต้องคร่ำครวญหวนให้สำนึกเสียใจไม่คลาย

เรื่องราวเสร็จสิ้นไปเปลาะหนึ่ง นายอำเภอเหรินสั่งให้นำตัวคนสกุลเฉินที่เกี่ยวข้องกับคดีนี้ไปคุมขังในคุกของอำเภอ พวกถังฟั่นเตรียมหมุนกายจากไป

"คุณชายถัง" นายอำเภอเหรินร้องเรียก ถลันตามมาจากด้านหลัง

ถังฟั่นหยุดเท้าหันมองเขา

นายอำเภอเหรินประสานมือคำนับ "ข้ายังไม่ทราบนามและที่พักของคุณชายถังเลย ไม่ทราบคุณชายถังสะดวกเปิดเผยหรือไม่"

แม้เขาทราบว่าถังฟั่นมีฐานะไม่ธรรมดา แต่ยังคงวางตัวเช่นเดิม มิได้เปลี่ยนมาแสดงท่าทางอ่อนน้อมแต่อย่างใด นี่กลับทำให้ถังฟั่นนึกชมเชย

"ข้าพักอยู่ที่โรงเตี๊ยมจิ้นหลี่ในเมืองนี่เอง นามมีแค่อักษรเดียวคือฟั่น ฟั่นตัวเดียวกับคำว่าฟั่นปี้ไป่โจว*"

* ฟั่นปี้ไป่โจว หรือ 'เรือไม้ไปล่องธาราสู่ฟากนั้น' เป็นชื่อบทกลอนพื้นบ้าน พรรณนาถึงหญิงม่ายผู้หนึ่งที่ภักดีต่อสามีผู้ล่วงลับ โดยคำว่าล่องธาราสู่ฟากนั้น (ฟั่นปี้) มีนัยสื่อถึงการเดินทางของวิญญาณไปสู่ปรโลก

นายอำเภอเหรินมองส่งอีกฝ่ายจนลับตา ในใจท่องคำว่าฟั่นปี่ไป๋โจว... ฟั่นปี่ไป๋โจว...จู่ๆ พลันสยิวกายขนลุกซู่ ฟั่น...ถังฟั่น...องครักษ์เสื้อแพร

นี่...นี่...หรือจะเป็น...ท่านนั้น?

"นายอำเภอคนนี้เป็นใต้เท้าผู้ทรงคุณธรรมโดยแท้" ลุงถังเดินตามพวกถังฟั่นออกมาพลางรำพันสะท้อนใจ "คิดถึงเมื่อคราวที่เขาเพิ่งมารับตำแหน่ง ได้ยินว่ายังเคยสมคบคิดกับพ่อค้าข้าวในเมือง ลอบปรับราคาข้าวสารสูงขึ้น ตอนนั้นทุกคนล้วนรู้สึกว่าต่อไปชีวิตคงลำบากขึ้นเป็นแน่ ยังโอดครวญกันระงม ที่ไหนได้กลับกลายเป็นว่าท่านนายอำเภอแสร้งตีสนิทพ่อค้าพวกนั้นเพื่อเก็บรวบรวมหลักฐาน จากนั้นจับกุมทั้งหมดในคราวเดียว หลังข่าวนี้แพร่ออกไปพวกเราล้วนตบมือโห่ร้องชมเชยกันถ้วนหน้า..."

ถังฟั่นขัดจังหวะการจ้อไม่หยุดของลุงถัง "รู้ได้อย่างไรว่าเขาสมคบคิดกับพ่อค้าข้าว"

ลุงถังว่า "ท่านนายอำเภอให้คนปิดประกาศหลังจับกุมพ่อค้าข้าวที่มีพฤติกรรมฉ้อฉล"

ถังฟั่นถาม "ระหว่างนั้นใช้เวลานานเท่าใด"

ลุงถังไม่เข้าใจ "นายน้อย บ่าวไม่เข้าใจที่ท่านพูด อะไรใช้เวลานานเท่าใด"

ถังฟั่นขยายความ "ตั้งแต่ตอนที่ราคาข้าวพุ่งสูงถึงตอนที่เขาปิดประกาศผ่านไปนานเท่าใด"

ลุงถังนิ่งคิด "ราวหนึ่งปีกระมัง"

ถังฟั่นถามต่อ "แล้วช่วงหนึ่งปีนั้นนายอำเภอเหรินนอกจากสมคบกับพ่อค้าข้าวแล้วยังมีประวัติด่างพร้อยอื่นใดหรือไม่"

ลุงถังตอบ "คล้ายยังมีเรื่องแย่งชิงภรรยาผู้อื่นมาเป็นของตน และฉวยจังหวะที่บิดามารดาผู้อื่นเสียชีวิต ฮุบสมบัติและที่นาของคนผู้นั้น บีบคั้นให้เขาฆ่าตัวตายอะไรทำนองนี้ ตอนนั้นพวกเราชาวอำเภอตานฤพูดถึงเรื่องนี้ขึ้นมาล้วนเข่นเขี้ยวเคี้ยวฟันกันทุกคน แต่ต่อมาท่านนายอำเภอเปลี่ยนเป็นดีแล้วทุกคนจึงคิดว่านั่นน่าจะเป็นแผนทารุณตัวเองที่ท่านใช้ตบตาพวกพ่อค้าข้าว"

สกุลถังเป็นตระกูลปัญญาชน ลุงถังย่อมรู้หนังสืออยู่บ้างเป็นธรรมดา

ถังฟั่นขมวดคิ้วเล็กน้อย ส่ายหน้าไปมา

สุยโจวกับเขารู้ใจกันเพียงใด สังเกตสีหน้าวาจาก็คะเนได้ทันทีว่าอีกฝ่ายต้องค้นพบถึงความไม่ชอบมาพากลบางสิ่งแล้ว "อย่างไร"

ถังฟั่นครุ่นคิดพลางกล่าว "ข้าเดาว่าเหรินเฮ่อเชวียนคนนี้น่าจะเป็นตัวปลอม"

ประโยคนี้ออกจะสะท้านขวัญเกินไปจริงๆ อย่าว่าแต่ลุงถัง กระทั่งพวกสุยโจวยังสีหน้าแปรเปลี่ยน

"เจ้าวิเคราะห์ได้จากคำพูดของลุงถัง?" สุยโจวถาม

ยามนี้พวกเขากลับถึงห้องพักในโรงเตี๊ยมแล้ว ถังฟั่นก็ไม่คิดปิดบังอันใดต่อลุงถัง ยังให้ผางฉีไปเปิดห้องพักเพิ่มอีกห้องหนึ่งให้กับลุงถังด้วย

ลุงถังเอ่ยถามขึ้น "นายน้อย นายอำเภอเหรินเป็นคนดี หลายปีมานี้พวกเราได้รับความช่วยเหลือจากเขาเสมอ แล้วจะเป็นตัวปลอมได้อย่างไร"

ถังฟั่นบอก "มีจุดหนึ่งที่ชัดเจนที่สุด บัณฑิตจิ้นซื่อในรัชศกเฉิงฮว่าปีที่สิบเอ็ด ขั้นที่หนึ่ง สอง และสาม รวมทั้งหมดห้าร้อยคน แม้เขาจะสอบติดปีเดียวกับข้า แต่เขาอยู่ในขั้นที่สาม ข้าจำเขาไม่ได้ยังพออภัย แต่เขาไม่มีทางจำข้าไม่ได้แน่"

คำพูดนี้มิใช่ถังฟั่นยกยอตนเอง เพราะปีนั้นเขาติดอันดับหนึ่งของขั้นที่สองหรือก็คือฉวนหลู ซึ่งเป็นอันดับที่สี่ต่อจากจ้วงหยวน ปั่งเหยี่ยน และทั่นฮวา

คนที่อันดับยิ่งสูงยิ่งยอดเยี่ยมย่อมเป็นที่รู้จักของผู้คนมากกว่า นอกจากนั้นจักรพรรดิยังเคยตรัสชมถังฟั่นด้วยพระองค์เอง ฉะนั้นบัณฑิตจิ้นซื่อในปีเดียวกันน้อยคนที่จะไม่รู้จักเขา

หลายปีผ่านไปรูปร่างหน้าตาถังฟั่นเปลี่ยนแปลงไปไม่มาก ต่อให้บุคลิกสุขุมขึ้นก็ไม่ถึงกับทำให้ผู้อื่นจดจำไม่ได้ แต่พินิจจากท่าทีของนายอำเภอเหริน เห็นได้ชัดว่าในอดีตเขาไม่เคยเจอถังฟั่นมาก่อน

นี่คือช่องโหว่ใหญ่ที่สุด

ลุงถังอ้าปากกว้าง กล่าวตะกุกตะกัก "ถ้าเขาไม่ใช่นายอำเภอเหรินตัวจริง

แล้วเป็นใครกัน"

หรือว่าหลายปีมานี้นายอำเภอของพวกเขาถูกผู้อื่นสวมรอย? เช่นนั้นนายอำเภอตัวจริงไปอยู่ที่ใดเล่า

สุยโจวกล่าวว่า "ต่อให้ตบตาคนอื่นได้ แต่ปิดบังญาติพี่น้องไม่ได้แน่"

ถังฟั่นพยักหน้า "นี่ก็คือจุดที่ข้ารู้สึกกังขา เว้นเสียแต่เขาจะส่งญาติตัวเองไปอยู่ในที่ห่างไกล ไม่ก็ฆ่าทิ้งเสียเลย หรือไม่..."

สุยโจวสานต่อคำพูดอย่างลื่นไหล "หรือไม่ญาติเขาก็รู้ความลับนี้เช่นกัน"

ถังฟั่นยิ้มกล่าว "ผู้รู้ใจข้าก็คือก่วงชวน"

มุมปากสุยโจวเชิดขึ้นนิดหนึ่ง รอยโค้งที่ให้ความรู้สึกเย็นชาพลันหลอมละลายเป็นความอ่อนละมุน

ถังฟั่นเห็นสีหน้ากระวนกระวายของลุงถังจึงบอก "ลุงถัง ท่านตามผางฉีไปที่ห้องพักก่อน ในเมื่อท่านไม่มีญาติพี่น้องอยู่ที่นี่ อีกสองสามวันก็ตามข้ากลับเมืองหลวงแล้วกัน ข้าจะดูแลท่านให้มีความสุขในบั้นปลายชีวิตเอง"

ลุงถังว่า "ไม่ได้ขอรับๆ"

"ไยจึงไม่ได้!" ถังฟั่นรู้ว่าเขายังกังวลเรื่องหลุมศพบิดามารดาจึงบอกว่า "ท่านไม่ต้องห่วง หลายปีนี้งานราชการของข้ามีความก้าวหน้าเล็กน้อย จะไม่ให้ท่านพ่อท่านแม่ได้รับความไม่เป็นธรรมแน่นอน"

ได้เป็นมหาเสนาบดีสภาขุนนางเรียกว่าก้าวหน้าเล็กน้อย ขุนนางทั่วหล้าได้ยินเข้าไยมิใช่ต้องเอาเต้าหู้ก้อนหนึ่งทุบหัวตัวเองตาย

สุยโจวเหลือบมองเขาเหมือนจะยิ้มแต่ไม่ยิ้ม

ถังฟั่นกระแอมเบาๆ เขาแค่ไม่อยากทำให้ลุงถังตกใจ หากฝ่ายหลังล่วงรู้ฐานะของเขา ดีไม่ดีจะแตกตื่นขวัญผวาจนคุกเข่ากราบกรานเขาแทบไม่ทัน นี่ไม่ใช่สิ่งที่ถังฟั่นอยากเห็น

เขากับลุงถังไม่เจอกันมาสิบกว่าปีแล้ว ควรทำความคุ้นเคยกันใหม่อย่างค่อยเป็นค่อยไปจะดีกว่า

ผางฉีพาลุงถังออกไป เหยียนหลี่กลับถามว่า "ใต้เท้า เรื่องนายอำเภอเหรินจะจัดการอย่างไร จะให้บริวารไปจับตัวมาสอบสวนเดี๋ยวนี้เลยหรือไม่"

ถังฟั่นส่ายหน้า "ไม่ต้อง"

"แล้ว...?" เหยียนหลี่ถาม

"ข้าอยากให้เวลาเขาสามวัน รอเขามาสารภาพด้วยตนเอง" ถังฟั่นบอก

"เขาจะมาหรือ" เหยียนหลี่ไม่เชื่อเท่าไร

ถังฟั่นยิ้มๆ "ต่อให้นายอำเภอเหรินคนนี้เป็นตัวปลอม แต่หลายปีมานี้เขาก็กระทำสิ่งดีๆ เพื่อชาวบ้านในอำเภอตานฏูไม่น้อย ถือเสียว่าให้โอกาสเขาครั้งหนึ่งแล้วกัน"

แม้ถังฟั่นจะกล่าวเช่นนั้น แต่เหยียนหลี่ยังมิวายข้องใจ เขารู้สึกว่าถังเก๋อเหล่าหาข้ออ้างอยู่เที่ยวที่นี่อีกสองสามวันมากกว่า เพราะเช้าวันรุ่งขึ้นสุยโจวและถังฟั่นก็เริ่มต้นออกเดินทางแล้ว จากวัดจินซานถึงสุสานจงเจ๋อช่วงปลายวสันต์เช่นนี้เหมาะแก่การทัศนาป่าเขาเยี่ยมเยือนมิตรสหายมากที่สุด ทั้งคู่ตระเวนเที่ยวจนทั่วเมืองเจิ้นเจียงและแวะกินอาหารนานาชนิด ส่งผลให้ทุกค่ำที่ถังฟั่นกลับมาถึง เหยียนหลี่จะรู้สึกว่าใบหน้าของถังเก๋อเหล่าเหมือนจะกลมขึ้นเล็กน้อย

วันที่สามถังฟั่นและสุยโจวยังไม่กลับมาจากท่องเที่ยว นายอำเภอเหรินก็มาเยือนถึงที่แล้ว

เทียบกับหน้าตาสดชื่นแจ่มใสเมื่อวันนั้น คราวนี้นายอำเภอเหรินคล้ายเซื่องซึมอยู่บ้าง เหยียนหลี่บอกว่าถังฟั่นออกข้างนอกยังไม่กลับ เขาก็มิได้รีบร้อนอำลา กลับบอกว่าตนอยู่รอได้ ระหว่างพูดจาค่อนข้างสุภาพนอบน้อม นี่ย่อมมิใช่เพียงเพราะเหยียนหลี่เป็นองครักษ์เสื้อแพรแน่นอน

เหรินเฮ่อเซวียนไม่ใช่คนเบาปัญญา วันนั้นหลังจากถังฟั่นบอกชื่อแซ่ให้ทราบ เขาแค่ใช้ความคิดนิดหน่อยก็คาดเดาฐานะของถังฟั่นได้ไม่ยาก ยิ่งไปกว่านั้นเขาคิดว่าพิรุธที่ตนจดจำถังฟั่นไม่ได้ก็น่าจะถูกอีกฝ่ายจับผิดได้แล้วเช่นกัน

คนที่สามารถกลายเป็นมหาเสนาบดีแห่งราชอาณาจักรได้ มีหรือจะมองลูกไม้เล็กๆ ของตนไม่ออก

ครุ่นคิดถึงตรงนี้เหรินเฮ่อเซวียนนั่งไม่ติด เขาว้าวุ่นอยู่สองวัน ลังเลอยู่สองวัน สุดท้ายยังคงรุดมาหาแล้ว

เห็นเขาผุดลุกผุดนั่ง คิดดูแล้วถังฟั่นก็มิได้สั่งให้ปฏิบัติต่อคนผู้นี้เยี่ยงผู้กระทำผิด เหยียนหลี่จึงต้อนรับด้วยมารยาทอันดี นำเอาขาหมูเย็นและซาลาเปาไส้ปูที่ตนเพิ่งซื้อมาจากข้างนอกออกมาถามเขาว่ากินหรือไม่

เหรินเฮ่อเซวียนไหนเลยมีแก่ใจกินของพวกนี้ หลังปฏิเสธอย่างนุ่มนวลก็นั่งเหม่ออยู่ทางหนึ่ง สีหน้าและแววตาเลื่อนลอย เห็นแล้วเหยียนหลี่ยังนึกขำ

ตราบจนพลบค่ำในที่สุดถังฟั่นกับสุยโจวก็กลับมา

เหรินเฮ่อเซวียนสองตาพราวประกาย ไม่ทันคิดก็ลุกพรวดขึ้น ถลันถึงเบื้องหน้าถังฟั่น อาจเพราะจิตใจทุกข์ทรมาน กระทั่งธรรมเนียมมารยาทในยามปกติก็หลงลืมสิ้น

สุยโจวยื่นมือขวางไว้ แววเย็นชาบนหน้าเพียงพอทำให้เหรินเฮ่อเซวียนสะดุ้งเฮือก เรียกสติกลับคืนมา

"ผู้น้อย...ผู้น้อยเสียกิริยาแล้ว..." เหรินเฮ่อเซวียนอึกอัก มือไม้เก้กัง

"ไม่เป็นไร" ท่าทีของถังฟั่นกลับยังอ่อนโยน แม้ในมือยังถือถังหูลู่ที่แทะไปครึ่งหนึ่งอยู่ แต่ยามนี้เหรินเฮ่อเซวียนไม่มีแก่ใจไปคำนึงถึงรายละเอียดเหล่านี้ หัวใจเขากำลังโลดขึ้นในอก

"ตามข้ามา" ถังฟั่นบอกเขา

เหรินเฮ่อเซวียนเดินตามหลังเข้าในห้อง แน่นอนสุยโจวก็เข้ามาด้วย

"นายอำเภอเหรินมาหาข้ามีอันใดให้รับใช้" ถังฟั่นกล่าวหยอก

เหรินเฮ่อเซวียนถูกเขาเรียกนายอำเภอก็พลันแข้งขาอ่อนยวบ เข่าทรุดลงพื้นเสียงดังพลั่ก "ผู้น้อย...ไม่ ข้า...ข้ามีความผิด!"

ถังฟั่นเลิกคิ้ว "เจ้ามีความผิดใด"

เหรินเฮ่อเซวียนกัดฟัน "เรียนท่านเสนาบดีถัง ความจริงข้าชื่อฉีเล่อเหนียนหาใช่เหรินเฮ่อเซวียน"

"โอ้?" ถังฟั่นหุบยิ้ม

ทั้งหมดนี้ต้องเริ่มเล่าตั้งแต่ต้น

ถึงแม้จะเป็นบัณฑิตจิ้นซื่อในรัชศกเฉิงฮว่าปีที่สิบเอ็ด แต่เหรินเฮ่อเซวียนจัดอยู่ในจำพวกท้ายแถวของขั้นที่สามซึ่งเป็นอันดับที่ต่ำมาก ฉะนั้นตามหลักแล้วเขาไม่มีทางได้รับตำแหน่งดีๆ อันใด เขาจึงถูกกรมปกครองจัดส่งไปเป็นผู้ช่วยนายอำเภอที่อำเภอหนึ่ง เหรินเฮ่อเซวียนไม่ประสบความสำเร็จเท่าไรแต่ดีที่ทางบ้านร่ำรวย หลังดำรงตำแหน่งครบสองปีจึงนำเงินไปติดสินบนขุนนางกรมปกครองในหนานจิง ได้รับการโยกย้ายไปเป็นนายอำเภอที่เมืองอื่นผลงานก็ยังไม่โดดเด่นเช่นเดิม ทั้งยังก่อเรื่องอื้อฉาวขึ้น เขาใช้เงินกลบเกลื่อนเช่นเคย จากนั้นก็ย้ายมาอยู่ที่อำเภอตานฏู

ทันทีที่เหรินเฮ่อเซวียนมาถึงอำเภอตานฏูก็รวมหัวกับพวกพ่อค้าขึ้นราคาข้าวสารและยังแย่งชิงภรรยาผู้อื่นมาเป็นภรรยาตน สรุปแล้วไม่เคยกระทำเรื่องดีอันใด ชาวอำเภอตานฏูก่นด่าสาปแช่งทุกหัวระแหง แต่เพราะเหรินเฮ่อเซวียนติดสินบนเจ้าเมืองเจิ้นเจียงไว้แต่แรก เบื้องบนหลับตาข้างลืมตาข้าง ทุกคนจึงหมดปัญญาจัดการเหรินเฮ่อเซวียน

แต่คนที่ทนพฤติการณ์ของเหรินเฮ่อเซวียนไม่ไหวมิได้มีแต่ชาวบ้านแถวนั้นยังมีภรรยาของเขาเอง เพราะเหรินเฮ่อเซวียนชอบดุด่าทุบตีหลี่ซื่อผู้เป็นภรรยาหลี่ซื่อทุกข์ทนสุดพรรณนา กระทั่งถึงขั้นมีความคิดจะฆ่าฟันเหรินเฮ่อเซวียนด้วยซ้ำ มีอยู่วันหนึ่งหลี่ซื่อทราบข่าวจากสาวใช้ว่าอำเภอตานฏูมีบัณฑิตซิ่วไฉแซ่ฉีมาศึกษาดูงาน และคนผู้นี้หน้าตาละม้ายคล้ายเหรินเฮ่อเซวียนถึงเจ็ดแปดส่วนจึงเกิดอุบายความคิดขึ้น นางไปหาบัณฑิตฉี บอกเล่าต้นสายปลายเหตุที่ตนต้องการฆ่าเหรินเฮ่อเซวียน จากนั้นให้เขามาเป็นนายอำเภอ เช่นนี้เท่ากับสมประโยชน์ทั้งสองฝ่าย หลี่ซื่อไม่ต้องรับโทษ ส่วนบัณฑิตฉีก็ได้เป็นขุนนาง

บัณฑิตฉีทนการรบเร้าวิงวอนของหลี่ซื่อไม่ไหว บวกกับเห็นเหรินเฮ่อเซวียนมีพฤติการณ์ชั่วช้าจริง จึงเห็นด้วยกับแผนการนี้ ฉะนั้นภายใต้ความร่วมมือของหลี่ซื่อ บัณฑิตฉีกลายเป็นนายอำเภอแทนเหรินเฮ่อเซวียนอย่างแท้จริง

ทุกคนล้วนรู้สึกว่านายอำเภอเหรินเปลี่ยนเป็นคนดีในชั่วข้ามคืน และเชื่อว่าเขากระทำเรื่องเลวทรามเหล่านั้นเพราะต้องการตบตาพ่อค้าข้าว กลับคิดไม่ถึงในเรื่องราวมีความซับซ้อนซ่อนเงื่อนอันน่าพิศวงเช่นนี้

ถังฟั่นถามอีกว่า "เหรินเฮ่อเซวียนตัวจริงตายแล้วจริงหรือ"

บัณฑิตฉีสั่นหน้า "ยังไม่ตาย พวกเราแค่กักขังเขาไว้ในห้องใต้ดิน"

ถังฟั่นถามต่อ "เจ้าเกี่ยวพันอันใดกับพรรคเฉาปัง"

บัณฑิตฉีก็ไม่คิดปิดบัง กล่าวตามสัตย์จริง "เรียนใต้เท้า ก่อนหน้านี้นายอำเภอเหรินประพฤติมิชอบ สร้างความเดือดแค้นแก่พรรคเฉาปัง พวกเขาจึงอยากส่งคนมาสั่งสอนยกหนึ่ง แต่คิดไม่ถึงตอนนั้นได้เปลี่ยนเป็นข้าแล้ว"

ถังฟั่นสติปัญญาเลิศล้ำเพียงใด พอฟังก็กระจ่าง "เช่นนี้แสดงว่าพวกเขาทราบเรื่องการเปลี่ยนตัวนายอำเภอ รู้แต่ไม่แจ้งทางการ หืม?"

บัณฑิตฉีโพล่งขึ้นทันที "เป็นข้าขอให้พวกเขาอย่าพูด เพราะพวกเขารู้สึกเห็นใจหลี่ซื่อและหวังว่าจะมีขุนนางมือสะอาดมาดูแลราษฎรอำเภอตานฎูจึงช่วยข้าเก็บเป็นความลับ พวกเขาไม่ทราบฐานะของใต้เท้า เป็นศิษย์หนุ่มคนหนึ่งของพรรคเฉาปังไม่รู้จักหนักเบา เห็นองครักษ์เสื้อแพรมาที่นี่ก็คิดจะขู่ขวัญใต้เท้าด้วยการลอบสังหาร แต่คิดไม่ถึง..."

"คิดไม่ถึงกลับทำเสียเรื่อง เผยพิรุธของเจ้าออกมา? คนผู้นั้นหุนหันเกินไปจริงๆ อยากช่วยเจ้ากลับกลายเป็นให้ร้ายเจ้า" ถังฟั่นเหน็บแนม

บัณฑิตฉียิ้มเจื่อน

"ปลอมแปลงเป็นขุนนางราชสำนัก รู้หรือไม่เป็นความผิดสถานใด"

บัณฑิตฉีก้มหน้าต่ำ "เพราะความเลอะเลือนชั่วแล่น กระทำความผิดร้ายแรง ข้ายินดีให้ใต้เท้าลงทัณฑ์โดยปราศจากวาจาตัดพ้อ เพียงแต่...สาเหตุที่หลี่ซื่อวางแผนการเช่นนี้เพราะถูกเหรินเฮ่อเซวียนทุบตีทารุณเป็นประจำจนสุดจะทานทน แม้กฎหมายไม่อนุญาต แต่เหตุผลควรค่าแก่การอภัย ขอใต้เท้าโปรดเมตตาเว้นชีวิตหลี่ซื่อไว้คนหนึ่ง"

ถังฟั่นเหมือนจะยิ้มแต่ไม่ยิ้ม "ถ้าข้าไม่ยอมเล่า"

บัณฑิตฉีกดหน้าผากจรดพื้น "ข้ายินดีรับโทษทัณฑ์แทนนางทั้งหมด"

ถังฟั่นกล่าวว่า "เมืองมีกฎหมาย บ้านมีกฎบ้าน เจ้าคิดว่าตัวเองเป็นผู้บัญญัติกฎหมายหรือ หากทุกคนเหมือนเจ้ากันหมด ระบบกฎหมายจะอยู่ที่ใดเสียแรงเคยเป็นนายอำเภอ เหตุผลเพียงเท่านี้ยังไม่เข้าใจ"

น้ำเสียงของเขาเข้มงวดกว่าครู่ก่อนมาก บัณฑิตฉีตกใจจนไม่กล้าปริปาก ได้แต่พร่ำพูดคำว่าข้าผิดไปแล้วๆ

ถังฟื่นใคร่จะกล่าวต่อ กลับเห็นองครักษ์เสื้อแพรคนหนึ่งเดินเข้ามา "ใต้เท้า คนสกุลถังฉวยจังหวะที่ท่านไม่อยู่พาคนไปขุดย้ายหลุมศพ แต่นึกไม่ถึงที่นั่นมีคนของพวกเราเฝ้าระวังอยู่ สองฝ่ายเกิดการปะทะกัน ฝ่ายตรงข้ามโดนนายกองพันผางทำร้ายบาดเจ็บ จึงโวยวายว่าจะไปฟ้องร้องที่จวนว่าการ นายกองพันผางก็ไปพร้อมกับพวกเขาด้วย"

บัณฑิตฉือดเบิกตากว้างมิได้ จะขุดย้ายหลุมศพบรรพบุรุษของถังเก๋อเหล่าคนพวกนั้นหน่ายโลกหรือไร

เขาหาทราบเรื่องบุญคุณความแค้นในอดีตของสกุลถังไม่ เพียงไว้อาลัยให้กับพฤติการณ์รนหาที่ตายของอีกฝ่ายตามสัญชาตญาณ

ถังฟื่นแค่นหัวเราะ "ข้าไม่ไปหาพวกเขา พวกเขากลับพาตัวเองมาหาข้าก็ดี เช่นนั้นไปพบปะสักหน่อย บัณฑิตฉี?"

"ผู้น้อยอยู่นี่" บัณฑิตฉีขานรับโดยพลัน

"ถังเส้า เจ้ารู้จักหรือไม่" ถังฟื่นถาม

"รู้จักขอรับ สกุลถังเป็นตระกูลใหญ่ของอำเภอ ถังเส้าคือประมุขสกุลคนปัจจุบัน" บัณฑิตฉีตอบ

"พวกเขากับเจ้าเมืองเจิ้นเจียงมีความสัมพันธ์อันใด" ถังฟื่นถาม

"เจ้าเมืองเจิ้นเจียงเป็นน้องชายของภรรยาถังเส้า แต่ความสัมพันธ์ค่อนข้างห่างเหิน"

ถึงว่าก่อนหน้านี้คนสกุลถังจึงไม่กลัวเกรง วางก้ามข่มขู่ 'เจ้าต้องย้าย'

สุยโจวกล่าว "เรื่องนี้ข้าไปจัดการคนเดียวก็พอ"

ถังฟื่นส่ายหน้า "ไม่ว่าอย่างไรก็เป็นเรื่องของสกุลถัง ข้าไปกับท่านดีกว่า"

เขาเหลือบมองบัณฑิตฉี "เจ้าก็ไปด้วย"

จวนว่าการในเวลานี้กำลังเปิดการแสดงละครชวนหัวฉากหนึ่ง

ถังหรงกับถังซั่วกำลังยกมือกุมตาข้างที่โดนต่อยจนบวมเป่งร่ำพันคร่ำครวญ

พวกเขาเหล่านี้วิ่งไปขุดหลุมศพ สุดท้ายกลับกลายเป็นฝ่ายถูกทำร้ายเสียเอง

ผางฉียืนกอดดาบปักวสันต์อยู่ทางหนึ่ง สีหน้ารื่นรมย์เหมือนชมละครลิง

คนสกุลถังไม่รู้จักดาบปักวสันต์ แต่มิได้หมายถึงเจ้าเมืองหม่าจะสายตาตื้นเขินไปด้วย

เขาประสานมือคำนับ เอ่ยเลียบเคียงถาม "ไม่ทราบควรเรียกขานท่านเช่นไร"

เจ้าเมืองเป็นขุนนางขั้นสี่ ผางฉีไม่สะดวกวางโตจึงคำนับตอบพลางกล่าว "องครักษ์เสื้อแพร กองปราบฝ่ายเหนือ นายกองพันผางฉี"

ทันทีที่ประกาศชั้นยศออกมาคนสกุลถังก็ตกตะลึงตาค้าง

ที่พวกเขาจะย้ายเป็นหลุมศพบิดามารดาของถังฟั่นมิใช่หรือ ไฉนไปพัวพันถึงองครักษ์เสื้อแพรแล้ว

เจ้าเมืองหม่ากล่าวอย่างระมัดระวังยิ่งขึ้น "ที่แท้เป็นนายกองพันผาง ไม่ทราบเจ้าของหลุมศพกับท่านมีความสัมพันธ์เป็น..."

ผางฉีหัวเราะเยียบเย็น "ผู้บังคับบัญชาบ้านข้ารับราชโองการติดตามอารักขามหาบัณฑิตหน้าพระตำหนัก พระอาจารย์ในองค์รัชทายาท เสนาบดีกรมอาญา ถังฟั่น ถังเก๋อเหล่ากลับมาเซ่นไหว้บรรพบุรุษที่บ้านเกิด มิคาดกลับพบเจอเรื่องประหลาดเรื่องหนึ่ง ถึงกับมีคนจะขุดหลุมศพบรรพบุรุษของถังเก๋อเหล่า ยังขู่เข็ญให้ถังเก๋อเหล่าย้ายสุสาน เจ้าเมืองหม่า ท่านว่าน่าขันหรือไม่"

สีหน้าของแต่ละคนเหมือนกันไม่ผิดเพี้ยน พวกเขามองผางฉีอย่างตื่นตะลึงมึนงง ในจำนวนนั้นคนสกุลถังอาการหนักสุด พ่อลูกสกุลถังต่างสงสัยว่าตัวเองหูฝาด สีหน้าตระหนก งงงวย เหม่อลอยระคนกัน

ผางฉียังเติมน้ำมันบนกองไฟ "ในเมื่อเจ้าเมืองหม่าจะผดุงความยุติธรรม เช่นนั้นพวกเราก็เปิดศาลถกกัน ให้คนทั้งใต้หล้าเป็นประจักษ์พยาน ที่แท้ใครถูกใครผิด ข้าส่งคนไปเชิญใต้เท้าถังมาแล้ว เจ้าเมืองหม่าโปรดคอยสักครู่"

เจ้าเมืองหม่าเริ่มตั้งสติได้ "ไม่ๆๆ ควรเป็นข้าไปเยี่ยมคารวะถังเก๋อเหล่าถึงจะถูก นายกองพันผางโปรดนำทาง ข้าจะไปขอขมาต่อถังเก๋อเหล่าเดี๋ยวนี้"

"ขอขมาอันใด"

ถังฟั่นเยื้องย่างเข้ามา

เจ้าเมืองหม่าผลุนผลันทำความเคารพ "ผู้น้อยไม่ทราบว่าใต้เท้าถังมาเยือน มิได้ออกไปต้อนรับ ขอใต้เท้าโปรดอภัย"

"ความจริงข้าเพียงรุดมาเซ่นไหว้บรรพบุรุษเท่านั้น ผู้ไม่รู้ไหนเลยมีความผิด" ถังฟั่นกวาดมองฝูงชน มิได้หยุดสายตาบนร่างคนสกุลถังแม้แต่น้อย "หากไม่เพราะมีคนจะหลู่เกียรติบิดามารดาผู้ล่วงลับ ข้าก็คงไม่มาปรากฏตัวที่นี่"

ถังเส้าหมดปัญญาอดกลั้นในที่สุด ทรุดฮวบลงไปกองแทบพื้น เนื้อตัวสั่นเทาราวตะแกรงร่อนรำข้าว

"ท่านพ่อ!"

"ท่านพ่อ!"

ถ้าทำได้ถังเส้าอยากจะเป็นลมหมดสติไปให้รู้แล้วรู้รอดจริงๆ แต่ทุกอย่างตรงหน้าทำให้เขายังรักษาสติเส้นสุดท้ายเอาไว้

เสียงที่ดังอยู่ริมหูช่างจริงแท้และโหดร้ายปานนี้ ไม่อนุญาตให้เขาหลีกหนีแม้แต่น้อย

อาการสะทกสะท้านของเจ้าเมืองหม่า ท่าทีเคารพนบนอบของนายอำเภอเหรินล้วนทำให้ถังเส้าสำนึกได้ว่านี่ไม่ใช่ความฝัน

เหตุใดเขาต้องไปกลั่นแกล้งถังฟั่นด้วยเล่า

เหตุใดเขาต้องมาหาที่ตายถึงจวนว่าการด้วยเล่า

ถังเส้าอยากจะตบบ้องหูตัวเองสักทีจริงๆ จากนั้นเขาได้ยินเสียงตัวเองงึมงำ "ใต้เท้าโปรดไว้ชีวิต...ใต้เท้าโปรดไว้ชีวิต..."

"จากนั้นเล่า?"

นี่เป็นระหว่างทางกลับเมืองหลวงของคนกลุ่มหนึ่ง ลุงถังไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์วันนั้น ต่อมาได้ยินผางจีพูดถึงเรื่องนี้จึงทราบฐานะของถังฟั่น ยามนี้อดซักไซ้มิได้ ความรู้สึกเหมือนสาแก่ใจอย่างยิ่ง

ผางจีหัวเราะ "แน่นอน ถัดจากนั้นคนสกุลถังก็ต้องพากันขอขมาลาโทษ

ต่อใต้เท้า แทบจะคลานเข่าออกไปด้วยซ้ำ นอกจากนั้นถังเส้ายังอาสาจะบูรณะหลุมฝังศพให้ แต่ใต้เท้าปฏิเสธ ยังสั่งห้ามไม่ให้พวกเขาซ่อมแซมหลุมฝังศพโดยพลการเพื่อเอาใจตน ตอนนี้ต่อให้พวกเขาขวัญกล้าเพียงใดก็ไม่กล้าวิ่งไปก่อกวนอีกแล้ว"

ลุงถังถามอีกว่า "แล้วบัณฑิตฉีเล่า เขาก็ถูกตัดหัวด้วยหรือ"

ใจเขารู้สึกว่าอันที่จริงบัณฑิตฉียังพอให้อภัยได้

ผางฉีคล้ายมองออกถึงความคิดของอีกฝ่าย "วางใจเถอะ ใต้เท้ามอบเรื่องนี้ให้กรมอาญาที่หนานจิงจัดการแล้ว และบอกกับพวกเขาว่าแม้ฉีเล่อเหนียนสวมรอยเป็นนายอำเภอ แต่เพราะระหว่างที่ดำรงตำแหน่งปฏิบัติหน้าที่อย่างซื่อสัตย์สุจริต คำนึงถึงสุขทุกข์ของประชาราษฎร์เป็นที่ตั้งสามารถละเว้นโทษตาย รวมทั้งหลี่ซื่อก็เช่นกัน เหรินเฮ่อเซวียนถูกปลดจากตำแหน่งและตรวจยึดบ้านแล้ว ข้าเดาว่าสุดท้ายบัณฑิตฉีก็คงถูกริบตำแหน่งกลับไปทำไร่ไถนาตามเดิม"

ลุงถังอุทานคำหนึ่ง แม้รู้สึกเสียดายที่บัณฑิตฉีไม่อาจเป็นนายอำเภอของอำเภอตานถูอีกต่อไป แต่นี่คือบทลงเอยที่ดีที่สุดแล้ว

เขาทอดสายตามองดูหัวเรือ

ตรงนั้น โต๊ะเล็กตัวหนึ่ง น้ำชากาหนึ่ง ด้านข้างมีคนนั่งอยู่สองคน

คนหนึ่งตกปลา คนหนึ่งอ่านหนังสือ

บางคราวคนอ่านหนังสืออ่านเจอเรื่องสนุกก็จะกระซิบกระซาบกับคนตกปลา จากนั้นพากันหัวเราะเบาๆ

ทิวากาลวสันต์อุ่น กรุ่นกลิ่นสายลมคลอ หงส์พะนออิงแอบพุ่มอู๋ถง*

---

* อู๋ถง ชื่อต้นไม้ชนิดหนึ่ง มีตำนานเล่าว่าต้นอู๋ถงเป็นราชาแห่งต้นไม้ทั้งปวง และมีเพียงพญาหงส์ สัตว์วิเศษในตำนานความเชื่อจีนและถือเป็นพญาแห่งมวลปักษาที่กล้ามาเกาะพักบนต้นอู๋ถง

จากใจนักเขียน

ถึง เพื่อนนักอ่านชาวไทยที่รัก

ลมทะเลพาพัดคำทักทายแห่งฤดูร้อนมา และยังพาความชื่นชอบที่ทุกคนมีต่อ 'รัชศกเฉิงฮว่าปีที่สิบสี่' มาด้วย

แม้ว่าถังฟั่นและสุยโจวจะมีชีวิตอยู่ในสมัยราชวงศ์หมิงที่ห่างไกลจากพวกเราหลายร้อยปี แต่เรื่องราวของพวกเขากลับยังดำเนินต่อเรื่อยมา ความเถรตรงเที่ยงธรรมของถังฟั่น ความกล้าหาญของสุยโจว ความฮึกห้าวในการใช้ชีวิตและความดื้อดึงยืนหยัดไล่ติดตามของวังจื๋อ ล้วนทำให้ผู้คนที่มีนิสัยเช่นเดียวกันกับพวกเขาต่างโห่ร้องชื่นชม

ฉันเองก็เชื่อว่าพวกเขาย่อมต้องสร้างเรื่องราวยิ่งใหญ่เกรียงไกรในโลกคู่ขนานของตัวเองแห่งนั้นต่อเรื่อยไป

ขอให้ทุกคนมีร่างกายที่แข็งแรง มีความสุขในทุกวัน และขอให้ทุกๆ คนมีชีวิตที่เปี่ยมสีสันเหมือนกับถังฟั่นและสุยโจวนะคะ!

เมิ่งซีสือ

2020.6.11